

Carl August Lorentzen

Af Henrik Mønster

Lørdag den 2. Januar 1932 i Randers Dagblad.
Stortyven Carl August Lorentzen fanget i
Randers.

**Pågrebet i Brødregade under dramatiske
omstændigheder lørdag aften af statsbetjentene Sand og Klinge.**

Han er gerningsmand til alle den sidste tids
pengeskabstyverier i byen og har spillet greve
og givet øl til de arbejdsløse for pengene.

Efter lang tids forgæves arbejde lykkedes
det endelig lørdag aften ved 9-tiden statspolitiet i
Randers at pågribe den fra Ribe Arrest
flygtede storforbryder, boretyven Carl August
Lorentzen, der nu efter flugten havde været på
fri fod i ca. 1½ måned, skønt han var eftersøgt
af politiet landet over.

Ikke mindst har han voldt statspolitiet i
Randers, der i lang tid har været klar over
at han har haft ophold her i byen og måske

foretaget små afstikkere rundt i landet. Kriminalbetjentene har nat efter nat været på tærne
for at forsøge at tage ham på fersk gerning,
og selvom de ikke opnåede at se ham, har
tampen brændt adskillige gange. Man har
foranstaltet husundersøgelse på steder, han
havde forladt få minutter forinden, og gang på
gang har den usædvanlige frække forbryder
kun haft heldet at takke for, at han ikke kom
til at sidde i saksen.

**Pågribelsen. En hidsig kamp mellem betjente
og banditter**

Men selvom frækhed belønnes, kanden
dog drives så vidt, at den giver bagslag. Og
lørdag aften mødte Lorentzen sin skæbne.
Det blev statsbetjentene Sand og Klinge, der
anholdt ham.

Som så ofte før i de sidste uger havde stats-
politiet mandskab ude for at snuse, og da
det under det dygtige forarbejde var blevet

oplyst, at Lorentzen havde sin gang i kvarteret omkring Apotekerstræde, havde de to statsbetjente ved halv ni tiden taget opstilling her, idet de holdt sig skjult i en port.

Efter at have ventet en halv times tid opdagede de så Lorentzen der barhovedet og ganske ugenert kom gående gennem gaden. De sprang nu frem, men nåede ikke at få fat i kalorius, han havde fået øje på dem, og i vildt løb satte han så af sted hen af gaden, over den stærkt befærdede Middelgade, ad Tårngade og hen af Brødregade, hvor han sprang ind i en port. Betjentene var imidlertid lige i hælene på ham og inde i en gård fik de fat i ham. Skønt han slog om sig som en vild og skreg som en besat, holdt de fast, men den i visse kredse forgudede forbryder fik nu forstærkning af et par af sine beundrere, og situationen var lige ved at blive kritisk for politimændene, der måtte tage imod nogle drøje knubs. Der kom dog straks mere mandskab til stede fra politiet, og det lykkedes fire af de stærkeste at den aldeles rasende mand stoppet ind i en bil, hvorefter vejen gik direkte til ting- og arresthuset. Fra bilen blev Lorentzen, der sparkede og bed, mere båret end slæbt ind i arresten og anbragt forsvarligt under lås og slå.

Samtidig var den af hans medhjælpere, der havde været mest aggressiv overfor politiet for at forhindre anholdelsen en tidligere straffet person ved navn Joseph Nielsen blevet kørt samme vej og ligeledes indsat i arresten.

De anholdte, der begge var noget påvirkede af spiritus, var våbenløse. Lorentzen, der plejer at gå med revolver, havde sikkert ikke betænkt sig på at gøre brug på den, hvis han havde haft den på sig.

Statsbetjentene, der foretog anholdelsen, var lige så lidt som de anholdte bevæbnede. Ikke en gang håndjern havde de med.

En dyr sympatitilkendegivelse

Under arbejdet med at få Lorentzen ind i en vogn i Brødregade var der selvfølgelig mange tilskuere til stede og blandt dem Joseph Nielsen

der råbte: " storm politiet" og samtidig gav han kriminalbetjent Klinge et dunk i nakken og titulerede ham med grove skældsord. Han opførte sig også fjendtligt overfor en af de kommunale betjente. I grundlovsforhøret i går formiddags blev Joseph Nielsen, der lige er kommen ud af forbedringshuset, og lige fra han var dreng har givet politiet og værgerådet arbejde, arresteret for vold og fornærmelse mod politiet i funktion og forsøg på at forhindre en anholdelse.

Opløb som følge af begivenheden

Da det ved 22-tiden rygtedes i byen, at Carl August Lorentzen var blevet anholdt, valfartede en mængde randrusianere dels til politistationen i Vestergade, dels til pladsen foran arresthuset for at få et glimt at se af den herostratisk berømte person. I Vestergade var der så mange mennesker til stede, at trafikken en tid truende med at bryde sammen, men ingen af stederne fik man ham at se: man var kommet for sent.

Lorentzens synderegister

Er efterhånden vokset til en ret antagelig størrelse. For nogen tid siden afgav en i Odense anholdt indbrudstyv forklaring til politiet om, at Ribe flygtningen skulle være hovedmand for det store indbrud i Vett & Wessels udsalg i Odense.

I Randers har han begået indbrud i Berthelsens maskinfabrik i mejerigården. Indbruddet på Randers gasværk, hvor penge-skabet holdt til den ublide behandling, og indbruddet hos konsul Bach, hvor Lorentzen i en efterladt skrivelse betroede politiet, at han havde taget revanche fra gasværket, og at han tilstod byen julefred.

Efter at have holdt dette løfte har han nytårsnat, som vi i lørdags meddelte, begået indbrud på Arbejderforeningens kontor, hvor han blev forstyrret og derfor ikke kunne fuldføre sit forehavende og tage de 800 kr.,

som pengeskabet indeholdt, og på Randers mælkeforsynings kontor, hvor han ligeledes har troet sig forstyrret og har ladet pengeskabets ca. 2000 kr. i stikken. Hertil kommer en hel del indbrud, han har begået for at skaffe sig værktøj til sine pengeskabsattentater. Derimod er det meget tvivlsomt, om han har været med til pengeskabstyveriet i Dansk Andels- og Folkebank i Thorsø, der ligeledes fandt sted natten til lørdag.

Statspolitiet fryder sig

Vi havde lørdag aften en samtale med kriminalassistent Jensen, der naturligvis var meget glad over, at det anstrengende arbejde endelig havde givet et resultat.

Lorentzen har spoleret julen for os, han har jo været ualmindelig fræk og så vist sig på restauranter i byen, men det har besværliggjort arbejdet ganske overordentligt, at han har haft så mange hjælpere og beskyttere, der næsten har betragtet ham som en gud.

Umiddelbart efter den dramatiske anholdelse vekslede vi et par ord med statsbetjent Sand, der gned sig i hænderne over kuppet, men som i øvrigt ikke rigtig vil ind på at give en skildring af den besværlige anholdelse.

Grundlovsforhøret

Efter hvad vi erfarer, skal Lorentzen straks efter anholdelsen have aflagt tilståelse til rapporten om en lang række indbrud.

Søndag formiddag kl. 11 fremstilledes han for dommer Kaas i Randers byret i et lukket grundlovsforhør. Det må antages, at han, der er kendt som en hårdnakket benægter, i dette forhør har taget sine tilståelser tilbage under henvisning til, at han var beruset, da han aflagde dem. Man har imidlertid meget vigtige indicier imod ham, og ved enkelte af indbruddene, således et, han har begået i Vejen ved Esbjerg, har han efterladt tydelige fingeraftryk.

Han blev ved forhørets slutning fængslet for et tidsrum af 7 dage. Sagen kommer til behandling i Randers byret, idet forundersøgelsen vedrørende de forbrydelser, der er begået i Randers og omegn, skal foregå her.

Bandefører i amerikansk stil. Skildvagter udenfor restauranterne for at holde øje med politiet

Uden den velorganiserede medhjælpskare, som Lorentzen har haft, ville det, som kriminalassistent Jensen bemærkede, havde været umuligt for ham at have været på fri fod så længe.

Ligesom en af Chicagos bandeførere har han haft spioner og snushaner ude, og når han har været på restaurant, har der udenfor været posteret skildvagter i alle fire verdenshjørner.

"Konsulen betaler"

På visse restauranter har han haft sin daglige gang, og han har ikke været fedtet med at give en omgang eller to.

"Vil i ikke have en bajer, børn?" skal han engang have sagt, "det er konsulen der betaler" – en hentydning til det heftige indbrud hos konsul Bach et par dage før jul.

En gavmild tyveknægt

Lorentzens pågribelse var det altoverskygende samtaleemne i Randers i går. Særlig på de restauranter, hvor han havde været fast gæst, gik snakken livligt, og ejendommeligt var det at lægge mærke til med hvilken sympati, han omtaltes. Man beundrede hans frækhed og fortalte historier om, hvorledes han har spillet politiet på næsen. Et sted skal han have gemt sig under sengen, da statspolitiet kom, og et andet sted skal han have søgt tilflugt på wc. Selvom de fleste af fortællingerne om "vores allesammens Carl" sandsynligvis er opdigtede, er de dog ret betegnende ikke alene for Carls optræden, men også for folks syn på den. Sikkert er det, at han har givet øl til de arbejdsløse på havnen

og derved har vundet sig folkegunst, således at hans anholdelse ligefrem har kunnet afgive politisk diskussionsstof på de steder, hvor de arbejdsløse samles og diskuterer dagens brændende spørgsmål.

Randers Dagblad den 6. januar 1932

**Lorentzen var halvvejs bedøvet af spiritus
Da han vågnede i sin celle, vidste han ikke
hvor han var**

Efter hvad det nu er lykkedes os at få oplyst, skal Lorentzen, da han lørdag aften blev anholdt, ikke alene have været lettere bedøvet af spiritus – han skal endog have været meget stærkt beruset.

Politifolk i andre byer har stået ret uforstående overfor, at det skulle lykkes de to statsbetjente at indhente Lorentzen, efter at han først havde set dem og var begyndt at løbe. Stortyven er nemlig bekendt for at løbe som en hjort, og selvom hverken statsbetjentene Klinge og Sand er nogen sinker, ville det sikkert have været umuligt at løbe ham op, hvis han havde været ædru. Han er en stærk dreng, smidig og atletisk bygget, og ved tidligere tilfælde har det under forfølgelser vist sig, at når han er stukket af ind i en gård, har han forstået at gøre sig fuldstændig usynlig, og han kan klatre som en kat over mure og plankeværker.

I lørdags var han imidlertid slet ikke i vigør. Han havde, som oplyst, besøgt forskellige værtshuse, og at hjernen ikke fungerede ganske klart viser den omstændighed, at han var på vej ned til en mand, han var uvenner med, for at hente sit overtøj. Det var denne mand, der havde været angiver overfor politiet, idet han var blevet bange for at hjerteknusertyven skulle blive for gode venner med hans kone.

Da Lorentzen vågnede op i Arresten søndag morgen, tog han sig forbløffet til hovedet og kiggede sig omkring. Han vidste øjensynlig ikke straks, hvor han var og udbrød ærgerligt: " jeg store idiot! At jeg dog kunne drikke mig så fuld".

Statspolitiet meddelte straks efter anholdelsen, at Lorentzen ikke havde været i Randers hele tiden siden sin flugt fra Arresten i Ribe; han havde foretaget små afstikkere til andre byer, og det er nu konstateret, at han bl.a. har været i Viborg og Skive, selvom han efter sine egne opgivelser det meste af tiden har været i den lille idylliske provinsby Ribe, som han holder så meget af.

I Skive har Lorentzen ekviperet sig og købt et flot jakkesæt i en af de førende forretninger. Politiet har fundet kvitteringen i en af hans lommer.

Lorentzen, der stadig sidder i Arresten på Ting- og Arresthuset her i byen, opfører sig stille og roligt i fængslet. Når det i nogle blade har været meddelt, at han skulle sidde i en sikringscelle, er dette ikke rigtigt. Han sidder i en ganske almindelig celle og nyder de samme rettigheder som almindelige varetægtsfanger, må læse og skrive osv. Imedens søger Statspolitiet efter hans medskyldige. Af det heldige resultat af dette arbejde vil det afhænge, om Lorentzen-forhørene bliver offentlige. Hvis det ikke lykkedes politiet at få fat i hjælperen inden fængslingsfristens udløb, holdes forhørene sikkert for lukkede døre.

Randers Dagblad den 7. januar 1932

**Lorentzens hjælper forsøger at begå selvmord
i Arresten**

**Han snitter sig i armen med en skarp sten,
men er uden for livsfare.**

Samme aften, Lorentzen blev fanget, tog Statspolitiet sig som bekendt af de ofte tidligere straffet mand, Joseph Nielsen, der havde forsøgt at forhindre anholdelsen og tilføjet Statsbetjent Klinge et voldsomt slag i nakken. Ligesom Lorentzen var han en del påvirket af spiritus, og da han lige var sluppet ud af forbedringshuset efter et 4 års ophold, må man dog betegne hans optræden som endog meget letsindig og tankeløs.

Han har da også siden sin anholdelse været meget nedtrykt og ked af det, idet han er klar over, at hans hjælpsomhed kan blive ham en særdeles dyr historie.

I går eftermiddags har han været så deprimeret, at han har forsøgt at tage livet af sig selv.

Under gårdturen har han i fængselsgården fundet en skarp sten. Gården er dækket med ral, og opsynet har ikke lagt mærke til, at Nielsen har bukket sig ned og puttet stenen, der var mindre end en 2-øre, i lommen.

Efter at være kommet op i sin celle igen har Nielsen smøget det højre ærme op og begyndt at file løs på årerne i armen ved albuen.

Da Arrestbetjenten ved aftenstid kom med teen, fandt han Nielsen liggende bleg og afkræftet på gulvet ved siden af en anselig blodpøl.

Der blev straks telefoneret efter amtslægen, der hurtigt kom til stede og forbandt den sårede arrestant.

Det lykkedes ham at file et lille, men ret dybt sår i armen, og flere blodårer var snittet over.

Derimod var pulsåren, der i albuen ligger en del bedre beskyttet end i håndleddet, ikke berørt. Hvis pulsåren snittes over i albuen, er dette langt farligere, end når den skæres over ved håndleddet, dette har Nielsen antagelig vidst. Han var på intet tidspunkt bevidstløs, men meget bleg og i høj grad betaget af situationen. Hans tilstand var dog ikke alvorligere, end at han efter at være blevet forbundet kunne blive i Arresten.

Randers Dagblad den 8. januar 1932

Lorentzens hjælper stadig på fri fod.

Når han er fanget, kommer stortyven i forhør i byretten.

Statspolitiet i Randers arbejder stadig med Lorentzen-sagens udløbere, og man sætter særlig meget ind på at fange den mand, der har været stortyvens hjælper ved penge-
skabstyverierne i Randers. I øvrigt vil man nok tale et par ord med hele hans bande af medskyldige og medvidere.

På politistationen oplyser man i dag, at der endnu ikke er bestemt noget om, hvornår Lorentzen og hans beundrer, Joseph Nielsen, skal i forhør. Der er fængslingsfrist til den 15. januar, men hvis der ikke sker noget i sagen indtil denne dato, er det sandsynligt at fængslingsdatoen forlænges, uden der holdes et nyt forhør. Lykkedes det derimod at fange hjælperen, bliver der antagelig retsmøde med det samme.

Kriminalbetjent S. Birck, Ribe tidligere Randers, ankom i går til byen for at afhøre Carl Lorentzen om hans meriter på Ribe-egnen.

Denne omstændighed tyder på, at hele Lorentzen-sagen vil blive behandlet i Randers.

Randers Dagblad den 9. januar 1932

To medlemmer af Lorentzen-banden anholdt Statspolitiet i Randers gjorde i går eftermiddags et nyt kup og når snart til bunds i den omfattende sag.

Statspolitiet i Randers har i går eftermiddags efter et dygtigt og energisk forarbejde anholdt to yngre mennesker, der har haft forbindelse med Lorentzen-sagen.

Hvilken rolle, de har spillet indenfor stortyvens bande, ønsker man imidlertid ikke i øjeblikket at oplyse på kompetent sted; - alt, hvad man foreløbig kan få at vide, er, at de to unge mennesker er her fra byen og har stået i intim forbindelse med Carl Lorentzen under hans ophold her. Om den ene af dem har været hans hjælper ved nogle af indbruddene, eller om de begge kun har været hans skildvagter og spioner, må derfor foreløbig stå hen. Men hvorom alting er, så må Randers Statspoliti udmærkede arbejde i denne sag aftvinge alle respekt. Arbejdet har været meget vanskeligt og vidt forgrenet og har stillet overordentlig store krav til Statsbetjentene, der i den sidste tid ikke har kendt meget til fritid. Det ser imidlertid nu ud til, at man kommer til bunds i sagen forholdsvis hurtigt.

På politistationen oplyser man i dag, at der er truffet bestemmelse om, at hele Carl Lorentzen-sagen skal behandles i Randers, og

alle hans Meriter, både dem fra Odense, Ribe, Vejen, Skive, Viborg og Randers vil derfor om kort tid blive oprullet i Randers Byret.

Ved middagstid kom de to anholdte i lukket grundlovsforhør. Efter hvad vi erfarer, skal deres navne være Jensen og Dehn. Hos sidstnævnte skal Lorentzen have opholdt sig under en del af sit Randersophold, og det skal være hos ham, han den aften, anholdelsen fandt sted, skulle hen for at hente sit overtøj.

Randers Dagblad den 12. januar 1932

Da Lorentzen blev sat under anholdelse.

Joseph Nielsen, der trængte sig ind på politiet og forsøgte at hjælpe stortyven fri, i forhør i Byretten.

I formiddags holdtes i Randers Byret et forhør i sagen mod den tidligere straffede Ejnar Emanuel Joseph Nielsen, der er sigtet for vold mod politiet og forsøg på at forhindre en anholdelse.

Om aftenen den 2. januar, da statsbetjentene Sand og Klinge og ordensbetjentene Møller og Svoldgaard var i færd med at føre den anholdte stortyv Carl August Lorentzen ind i en bil, havde Nielsen trængt sig frem og slået Klinge i nakken, idet han havde råbt skældsord til ham og rakt tunge ad ham. Senere havde han trængt sig ind på betjent Svoldgaard og generet ham.

Sigtede, der har siddet fængslet siden 2. januar, havde fået beskikket sagfører Barlag til forsvarer. For anklagemyndigheden var mødt politifuldmægtig Gautier.

Dommeren foreholdt fængslede sigtelserne, og Nielsen, der så noget bleg ud efter blodtabet ved selvmordsforsøget i arresten, svarede, at han ikke huskede så godt, da han havde været noget beruset den pågældende aften. Han erindrede dog, at han havde trængt sig frem for at se, hvad der gik for sig, og han havde syntes, at det var synd, der var så mange om en.

På dommerens spørgsmål om han havde slået Klinge, svarede han, at det kunne han ikke huske, men det var meget tænkeligt.

Han erindrede heller intet om, at han havde råbt "storm politiet!" eller sagt "svinehund og snothas" til Klinge.

Kriminalbetjent Klinge blev derefter afhørt som vidne og forklarede, at det slag, fængslede havde givet ham, havde kunne mærkes i flere dage, men han havde ikke fået varigt mén deraf.

Kriminalbetjent Sand havde set, at Nielsen slog Klinge i nakken med knyttet hånd, men han var for optaget af at bakse med Lorentzen til, at han hørte, hvad der blev sagt.

Betjent Svoldgaard forklarede, at han, medens han hjalp Klinge og Sand flere gange havde fået nogle skub af Nielsen og efter at bilen var kørt med Lorentzen, havde Nielsen trængt sig ind på ham og slået efter ham, men vidnet havde afpareret slaget.

Forsikringsagent Niels Lund Stilling, der havde overværet det stormende optrin på Brødregade, bekræftede de forrige vidners udsagn. Det var hans opfattelse, at Nielsen ville forhindre Lorentzens anholdelse.

Det næste vidne, Slagteriarbejder Jens Larsen havde set, fængslede slå efter betjent Svoldgaard.

Forsikringsinspektør Carl Lauritsen havde set, at Nielsen trængte sig ind på Svoldgaard, og han havde beundret betjentens rolige og besindige optræden.

Trikotagehandler Bing, i hvis forretning stortyven og hans ledsagere havde ventet på bilen, forklarede, at det for ham så ud, som om Nielsen havde fat i Klinges frakkekrave. Han havde på nogen afstand set, at Nielsen langede ud efter en yngre, høj politibetjent.

Fængslede, der havde påhørt vidneforklaringerne, havde intet at bemærke til dem. Han erklærede, at han ønskede sagen påkendt her ved Retten.

Ved slutningen af retsmødet blev han, der er gift og har fast bopæl i byen, løsladt på begæring af forsvareren.

Sagen vil finde sin afgørelse i den aller-nærmeste fremtid.

Randers Dagblad den 13. januar 1932

Lorentzen-sagens tråde samles i Randers. Hans medskyldige er overflyttet hertil fra Ribe Arrest.

Lørdag aften blev den mand, der i november måned blev anholdt på Horsens Bakke sammen med stortyven Carl August Lorentzen overført til Randers. Den pågældende, der hedder Rasmus Peter Rasmussen, har siden anholdelsen siddet arresteret i Ribe og har altså ikke del i de forbrydelser, Lorentzen har begået siden den 3. december, da han som bekendt stak af fra Arresten. Derimod har han før den tid været stortyven behjælpelig med en lang række andre indbrud rundt omkring i landet.

Han var i formiddag fremstillet i byretten og viste sig at være en høj, mager ung mand med megen hårpragt, men ikke med noget udpræget forbryderfysiognomi. Fængslingskendelsen over ham forlængedes til den 15. december, og han fik beskikket overretssagfører Stensgaard som forsvarer. En yngre kvinde, Bertha Holst, som ligeledes er impliceret i den vidt forgrenede Lorentzen-sag og tidligere har været sat under anholdelse, men efter sin løsladelse har taget ophold i Hjørring, fik sagfører Barlag beskikket som forsvarer.

De to tidligere anholdte medskyldige, Viggo Jensen, Von Hattenstræde 10, og Niels Christian Dehn, Vestergrave 13, der som bekendt var i lukket grundlovsforhør lørdag, sidder ligeledes fængslet indtil den 15. januar.

Til denne dato venter man, at de lukkede forhør under efterforskningen vil være afsluttet, og at man kan tage fat på de offentlige forundersøgelser nogle få dage senere.

Randers Dagblad den 21. januar 1932

Stortyven Lorentzen i forhør i Byretten. Han tilstår sine eventyrligt frække indbrud i Randers. En af hans hjælpere løsladt af mangel på bevis.

I formiddags kom den omfattende sag mod stortyven Carl August Lorentzen til behandling ved Randers Byret.

Dommersædet beklædtes af dommer Kaas, fra anklagemyndigheden var mødt politimester Vollquarts og som forsvarere overretssagfører Jacoby, Stensgaard og sagfører Bariag ved overretssagfører Lassen-Landorph.

I retslokalet havde to af politikorpsets stærkeste betjente givet møde, og da Lorentzen, der var iført hvid fangedragt, blev ført ind i skranken, tog to arrestbetjente opstilling bag ved ham.

Dommeren gennemgik indbruddet hos bogtrykker Emil Olsen, og hos konsul Bach med Lorentzen. Han indrømmede lavmælt, at det godt kunne være, at pengeskabet hos konsul Bach, som han havde opbrudt med et elektrisk boreapparat, han tidligere havde stjålet ved et indbrud i Mejerigården, havde indeholdt 1851 kroner. Pengene havde han brugt dels til at ekvipere sig for, dels til at leve for.

Derefter førtes en af Lorentzens hjælpere, Jensen, i skranken.

Ifølge vidneforklaringerne har han en gang til et sold sagt, at han havde været med ved indbruddet hos konsul Bach, og at det var ham, der havde skrevet sedlen med julehilsenen til politiet. Han nægtede sig skyldig. Han kunne ikke tro, han havde sagt det, men hvis han havde, måtte det være praleri. Når han kunne fortælle enkeltheder om indbruddet, lå det i, at han omhyggeligt havde læst avisernes referater og vidste, at de, der havde begået indbruddet, havde vasket sig i trykkeriet og røget cigarer.

Med trækvogn gennem gaderne kl. 7 morgen Lorentzen afhørtes derefter om et indbrud i Karolinegade om morgenen ved 7-tiden 1. nytårsdag. Han slog en rude ud til mekaniker Gjerings Værksted, men da han kunne se, at der ikke fandtes noget i værkstedet, han havde brug for, opgav han trykkeriet.

Samme morgen ved 7. tiden begik han indbrud i maskinfabrikant Munksgaards Værksted i Karolinegade, hvor han stjal en ilt- og brintbeholder og en boremaskine med skærebrænder samt en trækvogn, hvorpå han transporterede det hele op til Th. Borupstræde ved arbejderforeningen.

Dommeren: Det var ikke meget begavet at køre med trækvogn kl. 7. om morgenen.

Lorentzen: Det var jo nytårsmorgen, hvor folk sov længe, og desuden vækker det ikke så megen opsigt, når man trækker med en trækvogn om morgenen, som hvis man trak med den om natten.

Lorentzen dækker sine medskyldige.

Han nægtede bestemt at have haft assistance ved tyveriet.

Dommeren: Er de nu sikker på at det var kl. 7 om morgenen? Det er vel ikke for at dække over Dehn, de siger det. Han har nemlig et alibi kl. 7. om morgenen, men mangler et tidligere på natten.

Blikkenslager J.M. Jørgensen, Thorsgade 7. fremstilledes derefter som vidne. Nytårnat kom vidnet hjem ved 12½-tiden og så da i Th. Borupsstræde en trækvogn, hvorpå der stod Munksgaard-Nielsen. Han hæftede sig imidlertid ikke nærmere ved det, da det var nytårsaften, og det kunne måske være nogle drenge, der havde stillet den der for at lave nytårsløjer. Han flyttede dog trækvognen ind mod muren.

Derefter gik han op i sin lejlighed og satte sig til at læse en avis, og ved 1-tiden kom en chauffør og parkerede sin bil i Borupsgade. For at få plads måtte også han flytte trækvognen.

Dommeren: Nå, hvad siger De til det, Lorentzen?

Lorentzen: Jeg fastholder min forklaring. Og det vil også nok vise sig, at jeg har ret.

Om indbruddet i arbejderforeningen

Forklarede Lorentzen, at han havde været i bygningen ved 4 – 4½ tiden, hvor han havde

forsøgt at åbne boxdøren med en boremaskine: det var imidlertid ikke lykkedes, idet armeringen var for stærk.

Han havde derefter begået indbruddet hos Munksgaard – Nielsen og skaffet sig bedre boreapparater. Han havde arbejdet i kontoret indtil om formiddagen kl. 9. på hvilket tidspunkt han havde boret boxdøren igennem. Men han havde ikke kunnet få den op, da den havde slået sig i varmen, og han turde ikke vente til den blev afkølet.

Om aftenen ved 10- tiden kom han igen og lyste med en lommelygte ind gennem vinduet. Han så da, at ilt- og gasbeholderne stod på gulvet endnu, men da han ville gå ind i kontoret, så han at døren var låst indvendig fra. Der måtte altså have været nogen i mellemtiden, og det vel forberedte indbrud var altså gået i vasken.

Sigtede Dehn, der er anklaget for at have hjulpet Lorentzen ved dette indbrud, blev derefter afhørt. Han nægtede bestemt at have haft noget med det at gøre. Han havde været til nytårsgilde med nogle bekendte og havde kun været borte fra selskabet i 20 minutter ved 11- tiden for at hente cigarer.

En plan om at befri Lorentzen.

Dommeren oplæste derefter sigtedes hustrus forklaringer. Dehn skulle have indviet hende i en plan om at befri Lorentzen, når denne skulle transporteres til Straffeanstalten. Han skulle have lejet to tyskere til at overfalde bilen i nærheden af Århus og få den til at standse ved at skyde hul i dækkene. Derefter skulle de såre fangevogterne og sætte Lorentzen på fri fod.

Endvidere skulle han havde fortalt hende, at han havde været med til indbruddet i arbejderforeningen; men dette – sagde Dehn – var konens fantasi, der løb af med hende.

Der afhørtes derefter et par vidner, en bogholder i arbejderforeningen og en ældre dame, der fra sit vindue har oversigt over arbejderforeningens gård. Nytårsdag om aftenen ved

10- tiden, så hun to mænd gå ind i gården. De gik rundt og så op og ned af huset, og den største af dem gik hen og stak en nøgle i døren til arbejderforeningen, men kunne øjensynlig ikke få den op.

Til denne forklaring bemærkede Lorentzen, at han havde været alene i gården det pågældende tidspunkt, og Dehn nægtede bestemt at have været i gården den aften.

Indbruddet i Randers Mælkeforsynings Kontor

Natten til den 2. januar var der gjort indbrudsforsøg i Randers Mælkeforsynings Kontor.

Dommeren: Kender De Noget til det?

Lorentzen: Nej.

Dommeren: Har de en lys, blød hat?

Lorentzen: Ja.

Mejeriejer Hansen blev derefter afhørt som vidne. Han havde om morgenen set, at et vindue til gården var knust, men der var ikke stjålet noget.

En ung pige, der havde opholdt sig i gården for at vente på sin kæreste, havde set to mænd på Lorentzens og Dehns højde gå frem og tilbage i gården ved 11- tiden. Den ene havde en lys, blød hat på, den anden en yachtkasket med blank skygge af den slags, som Dehn plejer at gå med.

Lorentzen og Dehn erklærede, at det ikke kan have været dem, vidnet har set. Dehn forklarede, at han aldrig gik med kasket søn- og helligdage. Desuden mente han at have et alibi.

Den unge piges kæreste, en mekaniker Knudsen, fremstilledes som vidne.

Han havde genkendt Dehn i den pågældende gård, derimod var vidnet ikke klar over, om det var Lorentzen, som han ikke kendte, Dehn fulgtes med. De havde begge lyst med en lomelygte ind i mælkeforeningens lokaler, men umiddelbart efter kom en mand ned ad bagtrappen, hvorefter de to personer skyndsomt forsvandt. Både Lorentzen og Dehn benægtede at have været i mælkeforsynings gård.

Forrige vidnes fader, kusk Knudsen, havde ligeledes set de to personer, der luskede omkring i gården.

Dehn begår en dumhed

Under afhøringen af dette vidne oplyste Arrestforvareren, at da Dehn for et øjeblik siden var nede i sin celle for at hente sin kasket, havde han forsøgt at rive emblemet af for at gøre den ukendelig.

Vidnet fortsatte derefter sin forklaring og udtalte, at han var sikker på, at Dehn var en af de to mænd, der havde gået frem og tilbage i gården.

Hvad siger de nu, Lorentzen, spurgte dommeren.

Lorentzen: Tja, jeg er jo ikke genkendt. Jeg nægter stadig.

Og De, Dehn.

Dehn (springer op og råber): Jeg vil aflægge ed på, at jeg ikke har været der, - det ved Gud, Hr. Dommer.

Dommeren: Hov, hov, De behøver ikke at tage sådan på vej. Jeg tror ikke mere på Dem af den grund.

Derefter afbrød Dommeren retsmødet og ansatte nyt forhør til mandag.

Randers Dagblad den 25. januar 1932

Da Lorentzen sprang ud af vinduet, fordi statsbetjentene kom.

Nyt forhør i den store Lorentzen-sag. - Er Dehn medskyldig?

Lorentzen-sagen kom i formiddags til fortsat behandling i Randers Byret. Der var mødt 15-20 tilhører, og som i første retsmøde fremstilledes Lorentzen under mandstærkt bevogtning.

Modstridende vidneforklaringer.

Chauffør Nielsen, der nytårsnat skulle have set Munksgaard Nielsens trækvogn i Th. Borupsstræde, førtes som vidne.

Han forklarede, at det ikke var nytårsnat, men nytårsdags aften, han og blikkenslager Jørgensen havde set den pågældende trækvogn.

Lorentzen: Det er jo det, jeg hele tiden har sagt. Den stod der ikke ved 1-tiden nytårsnat, men den stod der hele næste dag og natten med.

Dommeren: Ja, men det strider mod blikkenslager Jørgensens vidneforklaring. Kan vi få fat i ham med det samme? (Der går bud efter blikkenslager Jørgensen).

Et alibi, der ikke duede

Derefter førtes fængslede Dehn i skranken. Dommeren gjorde ham opmærksom på, at det alibi, han mente at have haft ved indbruddet i Randers Mælkeforsyning, ved politiafhøringer havde vist sig intet at være værd. Dehn indrømmede dette, men nægtede stadig hårdnakket at have været i Randers Mælkeforsynings gård den pågældende aften.

Lorentzens frækhed

Dehn afhørtes derefter om sit forhold til Lorentzen. Nytårsdags formiddag var Lorentzen kommet snavset og udaset til Dehns lejlighed. Han var blevet lukket ind og havde fået lov til at vaske sig og gøre sit tøj rent. Efter at have fået noget at spise fik Lorentzen lov til at sove i lejligheden. Der blev ikke talt om begåede tyverier. Dehn sagde udtrykkelig, at han ikke vil høre noget om den slags.

Dehn forklarede, at der var nogle, der havde henvist Lorentzen til ham, for dér ville han ikke blive meldt til politiet, sagde de.

Næste dags eftermiddag kom Lorentzen igen på besøg, denne gang noget spirituspåvirket. Medens Lorentzen opholdt sig i lejligheden kom to statsbetjente op til døren, og Lorentzen sprang da straks ud af køkkenvinduet fra 1. sal, medens Dehn holdt på døren.

Da statsbetjentene langt om længe kom ind og spurgte efter Lorentzen, sagde Dehn, at ham havde han ikke set noget til.

Efter Lorentzens anmodning bestilte Dehn næste dag en udlejningsvogn, med hvilken det var meningen, at Lorentzen skulle køre sydpå, men da de ikke traf hinanden og ikke fik talt sammen, blev bilen ikke benyttet.

En misforståelse

Blikkenslager Jørgensen, der imidlertid var kommet til stede, foreholdtes nu chauffør Niensens forklaring, men da han fik lejlighed til at se vidnet chauffør Nielsen, erklærede han, at det slet ikke var den mand, han havde talt med nytårsaften. Det var dog også rigtigt nok, at han havde talt med vidnet chauffør Nielsen, men det var nytårsdags aften.

Nu mødte vidnet Viggo Peter Jensen, der blev løsladt i lørdags. Han sigtedes i dag for at have medvirket til at holde den eftersøgte stortyv skjult. En morgen var Lorentzen kommet på besøg hos sigtede og havde bedt om noget at spise. Han havde opholdt sig i lejligheden en times tid, men Jensen huskede ikke, hvad de havde snakket om. Han vidste, at Lorentzen var undvejet fra Ribe Arrest, men de havde ikke talt om Lorentzens indbrud. Politiet havde om morgenen inden Lorentzens besøg været hos Jensen, men da vidste han ikke hvor stortyven var.

Dehn er alfons

Sigtede Dehn blev foreholdt en sigtelse for alfonseri. Han nægtede sig skyldig. Han vidste, at hans hustru havde drevet erhvervsmæssig utugt, men de penge, hun havde tjent, havde hun brugt til luksus, pynt og spiritus. Han måtte indrømme, at han af og til havde deltaget i hendes drikkegilder.

Derefter førtes fru Dehn i skranken. Hun forklarede, at Dehn jævnligt havde modtaget kontante penge af hende, når han havde manglet nogle.

Dehn indrømmede nu, at det var rigtigt, at han også havde modtaget kontante penge af konen.

Derefter førtes Dehns husbestyrerinde, frøken Petersen, som vidne. Hun forklarede, at hun havde givet Dehn penge, hun havde tjent ved utugt, og at han havde vidst det.

Også dette måtte Dehn indrømme.

Dehn bortforklarer affæren med emblemet
Arrestforvarer Reindrup blev nu afhørt som vidne. I sidste retsmøde havde Dehn skulle hente sin kasket for at fremvise den i retten. Han havde imidlertid rykket et stort emblem af kasketten, for at vidnerne ikke skulle kende den igen.

Dehn bemærkede hertil, at mærket sad løst og flere gange var faldet af i arresten.

Han nægtede til slut endnu en gang at have været med til nogen af Lorentzens tyverier.

Trækvognen i Th. Borupsstræde

Den rigtige Chauffør Nielsen førtes nu som vidne og forklarede, at det var rigtigt nok, at han nytårsnat ved 1- tiden havde været i Th. Borupsstræde og der havde set en trækvogn, men hvad der havde stået på den, havde han ikke set. Han hilste ved den pågældende lejlighed på blikkenslager Jørgensen, men kan ikke huske, om han talte med ham.

Lorentzen bestrider vidneforklaringen

Dommeren: Nu hører De, Lorentzen, at der er en mand til, der har set trækvognen nytårsnat kl. 1.

Lorentzen: Ja, det er jo ejendommeligt nok, når man tager i betragtning, at det er rigtigt at jeg først har stillet den der kl. 7.

Dommeren afbrød derpå retsmødet og ansatte nyt forhør til onsdag den 27. kl. 3 eftermiddag.

Lorentzen- forhør under stor publikumstilstrømning

Resten af stortyvns synderegister fra Randers gennemgået i forhøret i går.

Randers Dagblad den 28. januar 1932

Lorentzen- sagen kom i går eftermiddag på ny for i byretten.

Dommeren havde siden sidste retsmøde løsladt sigtede Hans Peter Rasmussen, der sad fængslet i Ribe sammen med Lorentzen. Rasmussen havde siddet meget længe, og da hele sagen er gennemgået med ham og Lorentzen, og han har familie i Randers, fik han lov til at komme på fri fod.

Ved 3- tiden, da sagen kom for, havde der samlet sig en stor mængde mennesker foran Ting- og Arresthuset, men der blev kun lukket 25 ind.

Lorentzen blev derefter ført op. Han forklarede, at han den 10. december havde besluttet at bryde ind i Askildrup Brugsforening. Hos smedemester Nissen i Sdr. Borup stjal han en brystboremaskine, et borsving og en tang. I et vaskehus hos en boelsmand i Ølst hentede Lorentzen et stemmejern, en knivtang og en niptang.

I Askildrup Brugsforening underborede han ifølge politiets rapport hasperne, steg ind gennem vinduet og brød et skab op ved at skrue låsenaglens af. I skabet fandt han en tegnebog med 600 kr. og i en pengekasse 200 kr.

Lorentzen: Nej, det passer ikke. Der har aldrig været 800 kr. Der var ikke mere end 400 kr. i alt.

Forsvareren, overretssagfører Jacoby: Hvor mange penge var der i tegnebogen.

Lorentzen: Ca. 300 kr. Resten fandtes i guldpenge portemonnæ.

Dommeren: Så er de naturligvis ikke villig til at betale den krævede erstatning på 850 kr.

Lorentzen: Nej.

Den 16. december om aftenen brød Lorentzen ind i smedemester Peter Henriksens værksted i Vestergade 22 ved at opdirke døren. Fra værkstedet stjal han en håndboremaskine, en mejsel, en rørtang, en bidetang, en hammer og et stemmejern.

Samme nat ved 3- tiden brød han ind på gasværket. Han kravlede op på plankeværket og ind gennem et vindue på 1. sal og gav sig i kontoret straks til at bearbejde pengeskabet.

I tre timer arbejdede han på det uden resultat, og ved 6- tiden turde han ikke blive i administrationsbygningen længere og forsvandt ud ad hoveddøren.

Dommeren: Gasværket har forlangt 100 kr. for reparation af pengeskabet.

Lorentzen: Det er for dyrt.

Dommeren: Ja, men De protesterer vel ikke.

Lorentzen: Næ, det kan vel ikke nytte noget.

Næste nat ved 3- tiden forøvede han indbruddet i mekaniker Berthelsens værksted i Mejerigården. Med en elektrisk boremaskine, som han satte i forbindelse med lysledningen, borede han pengeskabet op, og tog de 20 kroner, der fandtes i det. Fra et skrivebord tog han 49 kr. 50 øre. Desuden tog han en hel del værktøj, i alt for 100 kr.

Lorentzen: Var der ikke flere penge.

Dommeren: Nej, der mangler kun 69 kr. 50 øre, og der er jo ingen grund til at gøre det værre end det er.

Lorentzen: Næ, men jeg syntes nu, der var nogle flere.

Dommeren: Ja, så er der ikke mere i dag, Lorentzen. Nu har vi gennemgået de forhold, De har gjort Dem skyldig i her i Randers, og nu vil politiet skaffe det øvrige materiale til veje. Når det er besørget, kommer De i forhør igen.

Randers Dagblad den 28. januar 1932

Lorentzens fæller fra Odense dømt.

Lorentzens andel i sagen bliver behandlet i Randers byret først i næste uge.

Den tyvebande, der begik det store indbrud i Magasin du Nord i Odense, og af hvilken stortyven Carl August Lorentzen var leder, fik i går eftermiddags sin dom ved Kriminalretten i Odense.

Den tidligere straffede kelner Christian Madsen blev idømt 3 års forbedringshus,

mekaniker Børge Jensen, der sammen med Lorentzen begik indbruddet på Hobro Postkontor, fik 18 måneders forbedringshus. Jensens kæreste idømtes 3 dages fængsel for hæleri.

Først i næste uge bliver sagen oversendt til Randers, og Lorentzens andel i affæren vil da blive belyst i et forhør i Randers Byret.

Randers Dagblad den 28. januar 1932

Lorentzen- forhør under stor publikumstilstrømning.

Resten af stortyvns synderegister fra Randers gennemgået i forhøret i går.

Lorentzen- sagen kom i går eftermiddag på ny for i byretten.

Dommeren havde siden sidste retsmøde løsladt sigtede Hans Peter Rasmussen, der sad fængslet i Ribe sammen med Lorentzen. Rasmussen havde siddet meget længe, og da hele sagen er gennemgået med ham og Lorentzen, og han har familie i Randers, fik han lov til at komme på fri fod.

Ved 3- tiden, da sagen kom for, havde der samlet sig en stor mængde mennesker foran Ting- og Arresthuset, men der blev kun lukket 25 ind.

Lorentzen blev derefter ført op. Han forklarede, at han den 10. december havde besluttet at bryde ind i Askildrup Brugsforening. Hos smedemester Nissen i Sdr. Borup stjal han en brystboremaskine, et borsving og en tang. I et vaskehus hos en boelsmand i Ølst hentede Lorentzen et stemmejern, en knivtang og en niptang.

I Askildrup Brugsforening underborede han ifølge politiets rapport hasperne, steg ind gennem vinduet og brød et skab op ved at skrue låsenaglene af. I skabet fandt han en tegnebog med 600 kr. og i en pengekasse 200 kr.

Lorentzen: Nej, det passer ikke. Der har aldrig været 800 kr. Der var ikke mere end 400 kr. i alt.

Forsvareren, overretssagfører Jacoby: Hvor mange penge var der i tegnebogen.

Lorentzen: Ca. 300 kr. Resten fandtes i guldpenge portemonnæ.

Dommeren: Så er de naturligvis ikke villig til at betale den krævede erstatning på 850 kr.

Lorentzen: Nej.

Den 16. december om aftenen brød Lorentzen ind i smedemester Peter Henriksens værksted i Vestergade 22 ved at opdirke døren. Fra værkstedet stjal han en håndboremaskine, en mejsel, en rørtang, en bidetang, en hammer og et stemmejern.

Samme nat ved 3- tiden brød han ind på gasværket. Han kravlede op på plankeværket og ind gennem et vindue på 1. sal og gav sig i kontoret straks til at bearbejde pengeskabet.

I tre timer arbejdede han på det uden resultat, og ved 6- tiden turde han ikke blive i administrationsbygningen længere og forsvandt ud ad hoveddøren.

Dommeren: Gasværket har forlangt 100 kr. for reparation af pengeskabet.

Lorentzen: Det er for dyrt.

Dommeren: Ja, men De protesterer vel ikke.

Lorentzen: Næ, det kan vel ikke nytte noget.

Næste nat ved 3- tiden forøvede han indbruddet i mekaniker Berthelsens værksted i Mejerigården. Med en elektrisk boremaskine, som han satte i forbindelse med lysledningen, borede han pengeskabet op, og tog de 20 kroner, der fandtes i det. Fra et skrivebord tog han 49 kr. 50 øre. Desuden tog han en hel del værktøj, i alt for 100 kr.

Lorentzen: Var der ikke flere penge.

Dommeren: Nej, der mangler kun 69 kr. 50 øre, og der er jo ingen grund til at gøre det værre end det er.

Lorentzen: Næ, men jeg syntes nu, der var nogle flere.

Dommeren: Ja, så er der ikke mere i dag, Lorentzen. Nu har vi gennemgået de forhold, De har gjort Dem skyldig i her i Randers, og nu vil politiet skaffe det øvrige materiale til veje. Når det er besørget, kommer De i forhør igen.

Randers Dagblad den 1. februar 1932

En uholdbar sigtelse.

Lorentzen blev ikke skjult, men huset.

Randers Dagblad 1. februar 1932.

En af byens letlevende kvinder var i dag fremstillet i Randers Byret som sigtet for at have skjult stortyven Carl August Lorentzen.

På dommerens spørgsmål, om det var rigtigt at hun havde skjult ham, svarede hun nej.

Det var derimod rigtigt nok, at han havde været på besøg hos hende lørdag den 12. december, og at de ved 7. tiden sammen med et par andre var taget til Århus, hvor de havde sviret. Senere på aftenen var de taget til sigtedes bopæl, hvor Lorentzen var blevet til ved 2- tiden.

Hun vidste godt, at han var eftersøgt af politiet, men hun havde jo ingen pligt til at melde ham. Hun havde ikke skjult ham, kun huset ham.

Hun havde ikke tænkt over, at de penge, han havde brugt til solderierne, var stjålet.

Dommeren standsede derefter forundersøgelsen, idet han ikke fandt tilstrækkeligt grundlag for sigtelsen.

På torsdag bliver der et nyt forhør over Lorentzen. De indbrud, han har forøvet sammen med sigtede Rasmussen, vil først blive gennemgået.

Randers Dagblad den 1. februar 1932

Lorentzen-forhøret i dag.

En gennemgang af forholdene fra Vejen, Ribe, Frederikshavn og Askildrup.

I formiddags kl. 10½ kom Lorentzen-sagen atter til behandling ved Byretten.

Der var som ved de tidligere retsmøder mødt en talrig tilhørerskare, og et politikommando på 3 mand havde taget opstilling i retsalen, rede til at imødegå alle eventualiteter.

Hans Peter Rasmussen, der sad fængslet i Ribe Arrest sammen med Lorentzen, men som nu er på fri fod, havde givet møde i retten og stillede sig an i skranken ved siden af Lorentzen.

Dommeren gennemgik nogle tyverier, som de to mænd havde forøvet i Vejen den 20. november. I A/S Vejen maskinfabriks bygning stjal Lorentzen en skærebrænder.

Dommeren: Hvor længe har De kørt for Lorentzen?

Rasmussen: Siden oktober i fjor, først i min egen vogn, og senere i en lejet. Til Vejen kørte vi i den lejede vogn.

Lorentzen tilstod derefter, at de hos cykelhandler Frederiksen i Vejen brød ind gennem fordøren til værkstedet, hvor de stjal en iltflaske, en gasflaske, skruenøgler og andet værktøj.

I A/S. Lauridsens korn- og foderstofforretning i Vejen begyndte de at bearbejde pengeskabet med skærebrænderen, men da der ingen ilt var i iltflasken, måtte de opgive det og stjæle noget mere værktøj, inden de fik pengeskabet op. Indholdet skulle de have delt, således at Rasmussen fik 590 kr. og Lorentzen fik 655 kr.

Lorentzen: Vi delte lige, Rasmussen må have givet nogen ud.

Rasmussen : Ja, det kan for resten godt passe, at vi fik lige mange penge.

I Vejen Automobillager forsøgte Lorentzen, medens Rasmussen blev stående, at opbryde pengeskabet med noget autogenskæreværktøj. Det viste sig, at der var hul på slangen på gasflasken og Lorentzen måtte holde hånden for hullet, men da han en gang tog hånden fra, strømmede gassen ud og blev antændt. Han lukkede nu for gassen og skyndte sig ud til Rasmussen, hvor han afventede, hvad der ville ske. Lidt efter vendte han tilbage og så nu, at det brændte i gulvbrædderne. Han slukkede ilden og gik sin vej uden at have fået noget udbytte.

For dette forhold er Lorentzen sigtet for uagtsom brandstiftelse.

Hos smedemester Schlosser skaffede tyvene sig mere værktøj.

Den 3. december umiddelbart efter, at Lorentzen var undvejet fra Arresten i Ribe stjal

han en cykel, han fandt på gaden og kørte ned til baneterrænet.

Her opholdt han sig i et skur til om aftenen, da han brød ind på Jernbanestationen, hvor han fra en garderobe ekviperede sig som jernbanemand med uniformshue, sort regnfrakke, sorte støvler, lommeur og smørrebrødspakke.

Et par dage efter brød Lorentzen ved midnatstid ind på Hotel "Kikkenborg" i Bramminge, hvor man spiste sig godt mæt og gik sin vej, medtagende en flaske vand.

Samme nat begik han indbrud hos Købmand Berthelsen i Bramminge, hvor han fra kasseapparatet stjal 38 kr., og på lageret tog en æske konfekt, ½ flaske akvavit, ½ flaske whisky, ½ flaske portvin, 6 pilsnere, 3 dåser hummer, en snes æg og en gammel overfrakke.

Dommeren oplæste derefter en rapport fra Frederikshavn, Lorentzen og Rasmussen var oprindelig kommet til byen for at købe uld, men da der ikke var noget at lave med ulden, besluttede de at stjæle i stedet for.

Ud på natten gik Lorentzen ind i Automobilreparatør Fjordbaks værksted, medens Rasmussen holdt vagt udenfor.

I Manufaktuehandler Gregers Christensens Forretning stjal Lorentzen derpå fra pengeskabet 92 kr. 25 øre og fra kasseapparatet 50 kr.

Til slut afhørtes Uddeler Hald, Askildrup Brugsforening, som vidne i anledning af indbruddet i Brugsforeningen den 10. december. Efter Uddelerens regnskab skulle der være 816 kr. i pengeskabet, men Lorentzen hævder, at der ikke var over 400 kr.

Forundersøgelsen blev derefter udsat til i morgen.

Randers Dagblad den 5. februar 1932

Lorentzen og hans hjælpere uenige.

"Vi har delt," siger Lorentzen.

-"Jeg fik kun 35 kr.," siger Rasmussen.

Forundersøgelsen i Carl August Lorentzen-sagen fortsattes i formiddags kl. 11½ under de sædvanlige former.

Som i går mødte sigtede Rasmussen og tog opstilling i skranken sammen med Lorentzen.

Den 14. november i fjor ankom de to tyve i bil til Thisted. Lorentzen brød ind hos mekaniker Ernst for at skaffe sig værktøj til et indbrud, men intet af det der lå fremme, passede ham, og han gik derfor igen uden at tage noget af det med sig.

I smedemester Laugesens værksted, hvor han derefter begik indbrud, skaffede han sig et borsving, en rørtang, en skruetrækker, et sneglebor og en brystboremaskine. Da han kom ud fra værkstedet mødte han Rasmussen, og de gemte værktøjet inde i en have bagved stakittet, til senere på natten.

I købmand Schmidts forretning brød Lorentzen ind gennem kælderen og i butikken åbnede han pengeskabet, der imidlertid var tomt. Han stjal da en overfrakke, et jakkesæt, 6 par kulørte skjorter, flipper, sokker og slips og et par prøvekufferter, som han alt sammen forærede Rasmussen.

I gården ved siden af købmandsforretningen forsøgte Lorentzen derpå at bryde ind i apoteket, men da han gennem vinduet så en mand ligge og sove derinde, opgav han det.

Rasmussen forklarede, at Lorentzen samme nat, da han kom tilbage til bilen, medbragte nogle pilsnere, som han fortalte, at han havde stjålet på et hotel, som de tidligere på aftenen var gået forbi.

I hotellet har man konstateret tyveriet og fundet Rasmussens lommelygte, som Lorentzen den pågældende aften havde lånt.

Medens Lorentzen stadig har tilstået i overensstemmelse med Rasmussens forklaringer, nægter han bestemt dette indbrud. Han havde ikke stjålet pilsnere den nat, og Rasmussen og han havde ikke drukket pilsnere sammen.

I bilen gik turen nu til Brønderslev, hvor Lorentzen næste nat begik indbrud i mekaniker Andersens værksted i Østergade, hvor han stjal værktøj.

Hos købmand Christensen i Nørregade opbrød Lorentzen pengeskabet, der indeholdt 400 kr., som han tog, og stjal desuden i butikken en del varer, bl.a. spiritus og en omdrejningspistol.

Efter indbruddet gik han hen til bilen, hvor Rasmussen opholdt sig.

Dommeren: Hvor mange penge fik De så, Rasmussen?

Rasmussen: Jeg fik 35 kr. i det hele.

Dommeren: Er det rigtigt, Lorentzen?

Lorentzen: Nej, han fik halvparten.

Dommeren: Hvad er nu rigtigt? Der er jo i og for sig ikke megen mening i, at De skulle give ham halvdelen af pengene, Lorentzen, når De gjorde hele arbejdet.

Lorentzen: Nej, men der er jo da heller ikke nogen mening i at Rasmussen skulle køre hele Vendsyssel rundt og frem og tilbage fra Randers for 35 kroner.

Dommeren: Nej, det ligger jo under vognmandsbetaling. Men De står jo begge fast på deres forklaring, og så kan vi jo ikke komme det nærmere.

Hos mekaniker Siegfred Møller stjal Lorentzen i kontoret 50 kr., en fyldepen og nogle frimærker samt en boremaskine i butikken. De stjalne penge og frimærker delte han med Rasmussen.

Hen på morgenen begav Lorentzen sig til købmand Tolstrups forretning, hvor han opbrød pengeskabet og stjal indholdet, ca. 276 kroner samt en del frimærker og stempelmærker.

Næste dag delte han med Rasmussen det samlede udbytte af tyverierne i Brønderslev, således at Rasmussen fik halvdelen.

Rasmussen: Det passer ikke. Jeg fik kun 35 kroner i kontante penge, men så holdt Lorentzen mig med kost og drikkevarer.

Dommeren: Hvor sov De?

Rasmussen: I vognen.

Lorentzen (ironisk): Ja, det var en hård arbejdstid for 35 kroner.

Den 19. november tog de to mænd i lejet bil til Kalundborg, hvor Lorentzen efter at have skaffet sig værktøj i mekaniker Nielsens

værksted på Østre Havnevej, som Rasmussen havde anvist ham, begik indbrud på posthuset. Medens han arbejdede med skærebrænder og allerede havde fået et stykke skåret ud af panserdøren, hørte han en lyd i kontoret ved siden af, og da han lukkede døren op for at se, hvad det var, så han det var en ekspedient, der havde tændt lyset i lokalet. Han forlod derfor straks posthuset og han og Rasmussen flygtede nu uden udbytte hen til bilen, men da den ikke med det samme kunne startes, flygtede de hen til Rasmussens svigerinde, hvor de holdt sig skjult.

Dommeren udsatte derefter forundersøgelsen. Næste forhør vil antagelig blive holdt på næste fredag eftermiddag.

Randers Dagblad den 13. februar 1932

Forundersøgelsen i Lorentzen-sagen afsluttet.

Tiltalen skal være rejst inden den 27. februar.

Ved begyndelsen af Lorentzen-forhøret i går eftermiddags efter afbrydelsen fremlagde dommeren en rapport fra statspolitiet, hvoraf det fremgik, at der var foretaget husundersøgelse i Rasmussens hjem, men at der ikke var fundet noget, som kunne antages at hidrøre fra indbrud.

Dommeren gennemgik derefter indbruddene i Hobro med de to sigtede, som gentog deres forklaring.

Rasmussen: Grunden til, at Børge Jensen og Lorentzen ikke fik skabet op, var vist ikke, at de ikke forstod at bruge værktøjet, men derimod, at ilten slap op.

Dommeren: Men det kan De jo ikke kende noget til, da De ikke var med.

Rasmussen: Nej!

Lorentzen afgav derefter forklaring om indbruddet i Vett & Wessels udsalg i Odense, hvor de opdirkede porten til naboejendommen og underborede hasperne til et vindue. Lorentzen havde engang hørt, hvor boks-nøglerne gemtes, og han brød derfor straks nøgleskabet op, hvorefter han let kunne åbne

de tre skabe i kælderen, hvorfor han stjal 16-1800 kr. Både han og Børge Jensen stjal tillige nogle beklædningsgenstande, frimærker, en fyldepen, et armbåndsurs og et emblem, pengene delte de lige.

På Jernbanehotellet i Varde, hvor Lorentzen nogen tid senere brød ind, stjal han en pung med 4 kroner, et par laksko, en stiv hat, et silkehalstørklæde, og desuden gjorde han sig til gode med smørrebrød, øl og snaps.

Natten efter har han, efter at være ankommet til Ølgod, brudt ind hos karetmager Thulstrup i Ølgod og stjålet et borsving og et bor.

Samme nat gik han til manufakturhandler Frøsig's Forretning, hvor han kravlede op på et halvtag og herfra skaffede sig adgang til butikken ved at tage en rude ud i et vindue. Fra kasseapparatet stjal han 20 kr., og desuden tog han en herreklædning, en overfrakke, et halstørklæde, et kravebryst med flip og et slips.

Hos manufakturhandler Tranberg underborede han hasperne til et vindue og steg ind i butikken, men da der var en hund, der begyndte at give hals, opgav han indbruddet og gik sin vej.

Det tidligere omtalte uldtyveri i Skive blev nu gennemgået med Rasmussen og Lorentzen.

Efter Lorentzens forklaring skulle de have været lige gode om tyveriet.

Rasmussen forklarede, at Lorentzen havde fortalt ham, at han havde noget uld liggende, som han havde købt, og som de bare skulle hente.

Han havde derfor ikke kunnet tro, at ulden var stjålet.

Randers Dagblad den 12. februar 1932

Lorentzen vil nu fælde Rasmussen.

I en fornyet gennemgang af sagen ændrede han sin forklaring til ugunst for kammeraten. Forundersøgelsen i den spændende sag ventes sluttet i eftermiddag.

Forundersøgelsen i Lorentzen-sagen fortsættes i formiddag. Dommer Kaas gennemgik med de to sigtede alle de forhold, hvor de havde været sammen umiddelbart før og efter indbruddene. Og der er nu udsigt til at forundersøgelsen kan sluttes i et eftermiddagsforhør.

En ven af den ny retsplejelov

Dommeren foreholdt Rasmussen Lorentzens forklaring fra retsmødet i går og gjorde ham opmærksom på, at det med hensyn til straffen ikke ville få megen betydning, om han havde været med inde eller ej.

Hvorfor tror De, spurgte dommeren, at Lorentzen nu pludselig vil trække Dem ind i det.

Rasmussen: Jeg kunne tænke mig, at det lå i at han ville trække sagen ud, til vi får den ny retsplejelov.

Dommeren: Nej, så lang tid kan sagen under ingen omstændigheder trækkes ud.

Lorentzen blev derefter kaldt op. Han fastholdt på dommerens spørgsmål sine oplysninger fra i går.

Ved indbruddet i værkstedet i Vejen var Rasmussen med inde, og det var ham der fandt skærebrænderen.

Jeg kendte ikke den gang forskel på den skærebrænder og en svejsebrænder, sagde han.

Rasmussen nægtede at have været med.

Hos cykelhandler Poulsen i Vejen, hvor der blev stjålet en ilt- og en gasflaske, var Rasmussen, forklarede Lorentzen, ligeledes med inde.

Også i P. Lauridsens korn – og foderstof-forretning, hvor pengeskabet blev tømt, var Rasmussen både første og anden gang med inde i kontoret. Vi var lige gode om at arbejde med skærebrænderen og det øvrige værktøj.

Rasmussen nægtede stadig og fastholdt sin tidligere forklaring.

I Vejen Automobillager, hvor der gik ild i gulvet, havde det efter Lorentzens forklaring været Rasmussen, der havde leveret det største arbejde, idet han havde brændt løs på pengeskabet, medens Lorentzen dels så til og dels

gik ud og spejdede. Da Lorentzen lige var gået udenfor, kom Rasmussen løbende og fortalte, at der var gået ild i gasslangen, og han ville nu af sted straks. Lorentzen overtalte ham dog til at blive, og lidt efter gik de begge ind og slukkede ilden i golvbrædderne ved at træde på den.

Rasmussen nægtede at have været med inde.

Lorentzen fører bevis

Lorentzen: Må jeg gøre en bemærkning? Efter en rapport, der blev optaget i Ribe, var vi begge om morgenen inde på et lille hotel i Vejle for at blive vasket. Vi var da begge kulsorte i ansigterne. Hvordan skulle Rasmussen nu være blevet sort, hvis han ikke havde været med inde?

Rasmussen ville ikke nægte, at han havde været sort i ansigtet, men det lå i, at han ikke havde været vasket i et par dage, og han havde også til rapporten forklaret, at han havde været rent ud sagt møgbeskidt.

Hos smed Schlosser i Vejen var Rasmussen også med inde. Rasmussen: Det passer ikke. Jeg tror ikke engang, jeg stod udenfor.

Rasmussen bryder ind

I Frederikshavn var Rasmussen med inde både hos mekaniker Fjordbak og i købmandsforretningerne.

Lorentzen: Han hjalp mig med at bore pengeskabet op.

Rasmussen fastholdt her overfor sin tidligere forklaring og bestred Lorentzens udsagn.

Lorentzen: Hvorfor skulle vi møde hinanden og så skilles, hver gang der er begået indbrud? I en af købmandsforretningerne var det oven i købet Rasmussen der skaffede sig adgang og det var ham selv, der udsatte sig kufferterne og de beklædningsgenstande, der senere blev indsat i en garderobe i Aalborg.

Rasmussen: Nej, jeg var ikke med inde. Jeg nægtede end også i begyndelsen at medtage tøjet.

Dommeren: Ja, ja, men de De tog det da.

Rasmussen: Ja, til sidst.

Lorentzens hukommelse bedres

Dommeren: Så er der stjålet nogle pilsnere i en restauration. Det kendte De ikke noget til sidst, Lorentzen.

Lorentzen: Nej, men det gør jeg i dag. Vi var begge to derinde, og Rasmussen tog to bajere med, da vi gik, medens jeg selv tog en. Rasmussens lommelygte er jo fundet i hotellet, og han har så smukt forklaret, at jeg havde lånt den, men det er ikke rigtigt. Det er en genistreg af ham.

Rasmussen: Jeg var ikke med.

Også i Brønderslev, forklarede Lorentzen, var vi to om indbruddene.

Rasmussen (bestemt): Det er ikke rigtigt.

Dommeren: Ja, det ser nu noget mærkeligt ud, at De så hele tiden har kunne finde hinanden, når Lorentzen har begået indbrud, og De er gået i den anden ende af byen.

Rasmussen: Ja, det kan måske nok se noget underligt ud, men vi havde jo aftalt, hvor vi skulle mødes.

Mystik om Rasmussens pengeforhold

Han fastholdt sin forklaring om, at han for hele denne tur i Nordjylland kun modtog 35 kr. af Lorentzen. En snes kroner havde han fået i røde penge. Da han kom hjem, havde han betalt sin købmand 45 kroner, der væsentligt havde bestået af røde penge.

Dommeren: Deres hustru har forklaret, at De den dag, da De kom hjem fra Brønderslevturen gav hende 30-35 kroner.

Rasmussen: Ja, det kan godt passe.

Dommeren: Jamen, så har De jo brugt flere, end De havde.

Rasmussen: Nej, jeg havde nogen liggende hjemme.

Dommeren: Hvor mange?

Rasmussen: Det ved jeg ikke, Men det var ikke ret mange.

Lorentzen taler igen

Lorentzen gav derpå en flydende skildring af indbruddene i Kalundborg.

Rasmussen vidste, at der på en bestemt dag ville være mange penge på postkontoret, men i begyndelsen ville han ikke med, da han var bange for at blive genkendt i byen. Enden på det hele var dog blevet, at de i Århus havde lejet en lille, driftssikker vogn og var kørt over land til Kalundborg, hvor de først i fællesskab havde begået indbrud ved en mekaniker, hvor de skaffede værktøj.

Derpå var Lorentzen først alene inde på postkontoret, men noget senere hentede han Rasmussen, og det var ham, der havde fået skåret et stykke ud af pengeskabet.

Rasmussens hustru sigtes for hæleri

Rasmussens hustru, der var blevet anholdt i morges, blev derefter ført i skranken.

Dommeren: De er sigtet for hæleri. Det ved De nok, hvad er?

Fru Rasmussen (med dirrende stemme): Næ, det er knap nok, hr. dommer.

Dommeren forklarede nu anholdte, hvad det var, og hun fortalte derpå, at da hun havde hørt, at der var blevet anholdt to mænd ved Horsens, havde hun næsten været sikker på, at det var Lorentzen og hendes mand.

Et mærkeligt gemmested

Hun gav da en af sine bekendte, Camilla S., 85 kr., som hun havde fået af sin mand, til opbevaring; men nogen tid efter fik hun dem tilbage, da Camilla ikke turde have dem. Fru Rasmussen syede dem ind i et par barnebukser, som hun lagde i en balje vand, der stod under vasken.

Rasmussen forklarede, at de 85 kr. ikke var stjålet. Det var penge, han havde fået af Lorentzen for at køre ham.

Camilla S. førtes derefter som vidne. Hun var sikker på, at det var 105 kr. hun havde fået til opbevaring.

Politifuldmægtig Gautier udbad sig derefter tilladelse til at foretage

En politiransagning i Rasmussens hjem, hvilket han fik

Rasmussen: Men nu river De vel ikke for meget tapet ned.

Dommeren: Nej, der rives selvfølgelig ikke tapet ned.

Fru Rasmussen (hidsig): Og drengene skal heller ikke røres.

Dommeren: Nej.

Fru Rasmussen blev derefter løsladt og forhøret blev udsat til kl. 3 i eftermiddag. Dommeren mener da at kunne slutte forundersøgelsen i dag.

Randers Dagblad den 11. februar 1932

En bombe springer i Lorentzen-sagen.

Flugten fra Ribe Arrest havde et bestemt formål.

Lorentzen vil trække Rasmussen med ind i de fleste af forholdene.

Forundersøgelseforhørene i Carl August Lorentzen-sagen forsattes i formiddag i Randers Byret. Det var meningen at forundersøgelsen skulle have sluttet, men ved slutningen af forhøret lod Lorentzen en bombe springe der resulterede i, at en lang række af forholdene nu må gennemgås forfra.

Indbruddet på Hobro Postkontor.

Lorentzens kærest var med i Hobro, men var ikke indviet i planerne.

Den 2. oktober kørte Lorentzen sammen med Rasmussen i bil til Odense for at hente Børge Jensen, hvorefter de kørte til Hobro.

Lorentzen og hans officielle kæreste, Bertha H., tog ind på et hotel, imedens de to andre tog til Randers, da de alle mente, det var blevet for sent at begå det påkendte indbrud på postkontoret den aften.

Næste dag kom Jensen og Rasmussen tilbage, og om aftenen begik de tre mænd indbrud i mekaniker Poulsens værksted, hvor de stjal for 300 kr. værktøj, ilflaske, skærebrænder osv.

Medens dette foregik, befandt Bertha H. sig på restauration. Hun anede, efter Lorentzens forklaring, intet om, at turen gjaldt indbrud, og vidste overhovedet ikke at hendes kæreste havde været straffet.

Senere på natten begik de tre mænd det resultatløse indbrud på postkontoret. Børge Jensen havde pralet med, at han forstod at benytte skæreværktøjet, men det var ikke rigtigt.

Dommeren: Hvor opholdt Bertha H. sig da, medens De begik indbrud.

Lorentzen: Hun sad i bilen.

Dommeren: Ja, men den brugte De jo, da De kørte værktøjet op til posthuset, var hun da med.

Lorentzen: Nej, da gik hun sig en tur nede ved havnen.

Rasmussen blev nu ført ind og påhørte Lorentzens forklaring til rapport.

Dommeren: Var Bertha Holst med til nogen af indbruddene?

Rasmussen: Nej.

Rasmussen var fra begyndelsen af uindviet.

Rasmussen forklarede, at han, inden han var startet på turen til Odense, ikke havde nogen anelse om, at det var en tyvetourné de var ude på. Det var først på restaurationen i Hobro Børge Jensen fortalte ham det.

Lorentzens kæreste afgiver forklaring.

Fru Bertha Holst blev derefter ført i skranken som sigtet for hæleri og meddelagtighed.

Hun forklarede, at hun ikke havde kendt hensigten med udflugten til Odense. Hun vidste at Lorentzen havde været straffet en gang, men hun troede, at det var som ganske ungt menneske.

Den aften, de havde været i Hobro, havde hun siddet en halv times tid i restaurationen. Ved midnatstid, da hun havde opholdt sig ved havnen, havde hun ikke kunne forstå, hvor Børge Jensen og hendes kæreste blev

af, og da de kom tilbage, spurgte hun hvor de havde været; det fik hun imidlertid ikke noget svar på.

Hun har ikke set at de to mænd var inde nogen steder, og hun har intet som helst set til værktøjet.

Hun troede for godt om kæresten.

Hun har absolut ikke været vidende om, at Lorentzen ernærede sig ved tyverier, og når hun rejste rundt med ham, har hun ikke haft nogen mistanke om, at de penge, de rejste for, var erhvervet på ulovlig måde. I den første tid, hun kendte Lorentzen, havde hun ca. 800 kr. som hun anvendte til deres fælles ophold. Senere havde hun troet, at Lorentzen havde ernæret sig ved handel og uld, og han havde engang vist hende en uldregning.

Når hun havde afgivet falsk forklaring ved Retten i Ribe, lå det dels i, at hun ville dække over sin kæreste, dels i, at den kriminalbetjent, der havde afhørt hende, sagde, at hun ville få 2 års forbedringshus, hvis hun havde været med.

Dommeren: Ja, det er nu ikke ham, der bestemmer det.

Hun erklærede, at hun en gang i november havde været med Lorentzen i Skive. De boede på hotel og gik tidlig i seng, og før den tid kan Lorentzen ikke have begået tyverier, da de var sammen hele tiden. Hvis han havde begået tyverier om natten, må han have stået op, uden hun havde mærket det.

Forhøret over Bertha Holst sluttede nu og hun satte sig derpå ved siden af Lorentzen og tog hans hånd og klappede den.

Dehn løslades.

Sigtede Dehn førtes derefter i skranken. Han nægtede stadig bestemt at have været delagtig i nogen af Lorentzens tyverier.

Dommeren løslod derpå Dehn, idet han pålagde ham at melde sig hver dag på politistationen.

Bomben!

Lorentzen taler.

Lorentzen bad derefter om ordet, og idet han støttede albuen mod anklagerens pult holdt han henvendt til dommeren med front mod Rasmussen, en lille tale, der med stemmens modulation ikke gav en hensyn til formfuldendthed og professionel taler noget efter.

Ikke et planløst flugtforsøg.

Jeg ønsker nu at ændre hele min tidligere forklaring.

Min flugt fra Ribe var ikke et planløst forsøg på at komme på fri fod. Jeg sad i Arresten og kom til at tænke på, at det kunne være, der kom uoverensstemmelser mellem Rasmussens og min forklaring. Rasmussen sad som bekendt i Holsted. Vi havde ganske vist i Hobro givet hinanden håndslag som gode kammerater på ubrydeligt sammenhold og havde aftalt, at hvis vi blev fanget, skulle vi nægte alt, og i hvert tilfælde skulle Rasmussen gå fri.

Men jeg kom til at tænke på, at der var tvivlspørgsmål og at vi hellere måtte få talt sammen.

Jeg flygtede derfor, idet det var min mening ved nattetid at tale med Rasmussen gennem et vindue i Holsted Arrest.

En dårlig kammerat.

På vejen begik jeg indbrud på hotel Kikkenborg i Bramminge, hvor jeg uden betaling spiste mig mæt, og her fik jeg fat i en avis, hvor jeg læste at Rasmussen på trods af vor aftale havde tilstået mine tyverier, men holdt sig selv udenfor og trukket min kæreste ind i affæren. Sandheden er at Rasmussen har været med til alle indbruddene og har været med inde og arbejde på pengeskabene, når jeg blev træt.

Rasmussen har lært Lorentzen at bore.

Det er ham der har lært mig at arbejde med skæreværktøj. Hvis jeg havde kunnet det i forvejen, ville det jo være meningsløst at tage til Odense efter en mand, der kunne, dvs., jeg troede han kunne.

Da jeg senere fortalte Rasmussen, at vi ikke forstod at arbejde med værktøjet, sagde han, at det var ærgerligt, at han ikke var gået med. Han forstod det nemlig, han havde lært det på et værksted her i Randers.

Rasmussen nægter.

Dommeren: Hvorfor er de ikke kommet med den tilståelse før, Lorentzen.

Lorentzen: Jeg ønskede at høre hvad Rasmussen ville sige.

Dommeren: Hvad siger De til den forklaring, Rasmussen.

Rasmussen: Jeg siger, at det er noget forfærdeligt sludder alt sammen.

Dommeren: Kender De noget til behandling af svejseapparater?

Rasmussen: Overhovedet ikke.

Dommeren: Efter mit indtryk – men det kan jo være galt – så er Lorentzen ikke nogen dårlig kammerat, og hans forklaring lyder på flere punkter meget sandsynlig. Er det rigtigt, at De traf nogen aftale om sammenhold med Lorentzen, da De var i Hobro?

Rasmussen: Nej.

Dommeren gennemgik derefter et uldtyveri, som de to mænd skulle have begået sammen i Skive. Lorentzen tilstod, at de begge havde været inde på et lager og stoppe en sæk med uld. Rasmussen nægtede at have været med.

Dommeren sluttede derpå forhøret. Forundersøgelsen fortsættes.

Randers Dagblad den 23. februar 1932.

Lorentzens kæreste ville hjælpe ham ud. Et mislykket forsøg på at indsmugle redskaber i Arresten.

Stortyven Carl Lorentzens kæreste Bertha Holst har været i forhør i Randers Byret, idet hun har forsøgt i en pakke smør – der lå i en kurv med madvarer, som familien har tilsendt Lorentzen – at indsmugle to halvdele af et 12 tommers nedstrygerblad, som det var hendes mening, Lorentzen skulle benytte til at save Arrestens jernstænger over med.

Det hele blev imidlertid ikke til noget, idet arrestbetjent Maarup, som undersøger alle madvarer, der tilsendes fangerne, selvfølgelig straks opdagede indsmuglingsforsøget og meddelte det til statspolitiet.

Man skulle tro, at Bertha ville have indset det umulige i at indsmugle redskaber til Lorentzen. Naturligvis må der føres skarpt kontrol med, hvad der indleveres til fangerne. Mens sagens behandling står på, er Bertha på fri fod.

Randers Dagblad den 13. marts 1932.

I går er der på Tinghuset i Randers indgået borgerligt ægteskab mellem frk. Bertha Fernanda Holst og tjener Carl August Lorentzen, begge Randers.

Randers Dagblad den 17. marts 1932.

Filen i smørpakken.

Fru Lorentzen fik i dag ved Byretten en betinget dom.

Ved Randers Byret blev der i formiddag afsagt dom i sagen mod fru Bertha Lorentzen, som for nylig blev viet til Carl August Lorentzen, der nu befinder sig i Horsens.

Fru Lorentzen forsøgte for nogen tid siden – som det vil huskes – at smugle et nedstrygerblad, gemt i en pakke smør, ind til sin daværende kæreste, da han sad i Randers Arrest. Planerne udviklede sig imidlertid ikke efter hensigten, idet en årvågen Arrestbetjent opdagede fidusen ved at gennemskære smørret.

Dommen kom til at lyde på 14 dages fængsel på sædvanlig fangekost, men det blev gjort betinget, da tiltalte ikke tidligere har været straffet.

Hun smilede og var øjensynlig glad for udfaldet og sagde, idet hun forlod retslokalet: "Mange tak" til dommeren.

Dermed er tæppet gået ned for sidste akt af den store Lorentzen-sag, som i de sidste måneder har været samtaleemne i Randers.

Randers Dagblad den 4. marts 1932.

Lorentzen-sagen optaget til doms.

Forsvareren kræver Dehn pure frifundet. –

Dom torsdag eftermiddag kl. 2½.

Domsforhandlingen i sagen mod stortyven Carl August Lorentzen og hans hjælpere Dehn og Rasmussen fortsattes i går eftermiddags kl. 2½.

Lorentzens forsvarer, overretssagfører Jacoby, indledede sin forsvarstale med at udtale, at han ikke havde i sinde at gennemgå alle de enkelte forhold, idet der forelå tilståelse i så godt som alle tilfælde.

Både Lorentzen og jeg er klar over, at straf ikke kan undgås, men jeg håber, at det må lykkedes mig at mildne lidt på anklagerens strenge straffepåstande.

Mit indtryk af Lorentzen er, at han er en elskværdig og beleven mand, der ikke er kommet på sin rette hylde, men som endnu vil kunne vælge sig en bedre livsvej.

Lorentzen har altid været en god kammerat.

Overretssagføreren påstod Lorentzen frifundet for indbrudsforsøget på Randers Mælkeforsynings Kontor. Her forelå ingen tilståelse og intet bevis for Lorentzens vedkommende.

Forsvareren henstillede til retten at tage hensyn til, at den ny straffelov ikke indeholder så strenge bestemmelser for de forseelser, Lorentzen havde gjort sig skyldig i, som den nuværende straffelov og sluttede med at indstille til den mildest mulige straf.

Rasmussens forsvarer, overretssagfører Stensgaard, var klar over, at Rasmussen ikke kunne blive fri for straf. Rasmussen var af svag karakter og havde laddet sig lede af Lorentzen.

Lorentzen har ikke været nogen god kammerat overfor Rasmussen, da han i sidste retsmøde ændrede sin forklaring til ugunst for denne, fordi han blev gal i hovedet på ham, - derved opnåede Lorentzen ikke at gavne sig selv, men kun at skade Rasmussen.

Også overretssagfører Stensgaard indstillede sin klient til lovens mildeste straf.

Som forsvarer for sigtede Dehn påstod sagfører Barlag denne frifundet for sigtelsen for tyveri. Derimod kunne det ikke bestrides, at Dehn havde hjulpet Lorentzen til at undgå politiet.

For sigtelsen for alfonseri påstod sagfører Barlag ligeledes Dehn frifundet.

Sigtelsen for forsøg på tyveri i Mælkeforsynings Gård er det for Dehn vigtigste spørgsmål, men her ligger der intet bevis.

Dehn har været underofficer i den franske fremmedlegion, og jeg kan her forvise den høje ret, et officielt bevis på, han, er dekoreret med den franske tapperhedsmedalje. Han er en mand med holdning og en mand, der endnu vil kunne hævde sig og skabe sig en stilling i samfundet.

Anklageren, politimester Volquartz fik derpå på ny ordet.

Når Lorentzen nægter forholdet fra Mælkeforsyningen, kan det have sin naturlige forklaring i, at Lorentzen ønsker at holde Dehn udenfor.

Man må have lov at sige om Dehn, at han benægter alt, lige til der fremlægges soleklare beviser mod ham.

Efter endnu nogle nogle bemærkninger af overretssagfører Jacoby og sagfører Barlag optoges sagen til doms.

Dommen afsiges torsdag den 10. marts kl. 10.

Randers Dagblad den 3. marts 1932.

En ny sigtelse mod Dehn.

Hans tidligere husbestyrerinde melder ham for alfonseri.

Randers Dagblad den 3. marts 1932.

Den fra Lorentzen-forhørene kendte Dehn var i formiddags fremstillet i Byretten, idet han på ny er blevet sigtet for alfonseri. Denne gang er det hans husbestyrerinde, frk. J., som har meldt ham, idet hun hævder, at han har truet hende til at skaffe sig penge ved utugt i de første dage efter han var blevet løsladt, og hun havde også givet ham 25 kr.

Sagfører Barlag, der er Dehns forsvarer under Lorentzen-sagen, beskikkedes også til forsvarer under denne sag.

På dommerens spørgsmål til Dehn, om sigtelsen var rigtig, svarede denne meget bestemt:

Nej, hr. dommer, det passer ikke, - bestemt ikke.

Husbestyrerinden forklarede derefter, at Dehn den 11. februar havde opsøgt hende og bedt hende skaffe sig penge. En aften sagde han, at hvis jeg ikke skaffede ham 10 kr. inden kl. 9, så skulle han hjælpe mig på en anden måde. Så tjente jeg først 10 og senere 15 kr. til ham, men nu vil jeg ikke have mere med ham at gøre, efter hvad jeg kan forstå, at Dehns eneste interesse for mig er, at jeg kan skaffe ham penge.

Vidnet erklærede sig villig til at aflægge ed på sin forklarings rigtighed.

Dehn nægtede stadig at have modtaget penge af vidnet. Det var rigtigt, at han to gange havde indfundet sig i lejligheden hos hende, men den ene gang var det efter hendes ønske, fordi hun holdt så meget af ham.

Jeg kan ikke forstå, hvorfor hun har anmeldt mig, men kvinder er uberegnelige, hr. dommer. Hun er muligvis fornærmet over, at jeg ikke gengælder hendes følelser.

Der afhørtes derefter endnu et par vidner, hvoraf det ene forklarede, at husbestyrerinden en gang havde fortalt, at hun manglede penge til husleje, fordi at hun havde givet Dehn 15 kr.. Det var efter den 11. februar.

Ved retsmødets slutning blev Dehn løsladt. Sagen imod ham går nu sin gang.

Randers Dagblad den 7. marts 1932.

Domsforhandling i den store Lorentzen-sag. Der rejses kun tiltale mod Lorentzen, Dehn og Rasmussen.

I formiddags kl. 10½ var der vidneafhøring og domsforhandling i den store sag mod Carl August Lorentzen og hans fæller.

Der havde samlet sig så mange mennesker, som der var plads til i retslokalet, da Dehn blev ført ind.

Hans forsvarer, sagfører Barlag havde begæret yderligere vidneførsel, og en arbejdsmand, som Dehn havde ønsket afhørt blev ført i skranken som første vidne.

Han erklærede, at Dehn havde henvendt sig til ham og bedt ham om at forklare, som sandt var, at Dehn tidligere havde sagt, at han var ked af, at "konen gik på gaden". Men andet skulle han ikke sige.

Vidnet havde imidlertid den opfattelse, at Dehn til andre tider ikke var så ked af, at konen tjente penge ved utugt.

Det var et par gange under vidnets besøg hos Dehn hændt, at Dehn har bedt vidnet flytte sig fra vinduet, da konen skulle sidde der, og det var vidnets opfattelse, at fru Dehn skulle sidde der for at komme i forbindelse med mandfolk, der gik forbi på gaden.

Vidnet var i øvrigt holdt op med at komme sammen med Dehns, efter at der var begyndt at gå rygter om, at konen ernærede sig ved utugt.

Vidnets hustru blev derefter ført i skranken og afgav forklaring overensstemmende med sin mands vidneudsagn.

Dehn havde intet at sige til vidneforklaringerne, men hævdede, at det ikke havde været hans hensigt at forlede vidnerne til at afgive urigtig forklaring til politiet.

Og det har altid været imod min vilje, at min kone gik på gaden, forsikrede han.

Hans Peter Rasmussen og Carl August Lorentzen blev derefter ført ind, hvorefter domsforhandlingen begyndte.

Den beskikkede anklager, politimester Volquarts, oplæste anklageskriftet.

Lorentzen må betragtes som hovedmanden for de tre tiltalte. Han, der har været med i næsten alle forholdene, er i besiddelse af et besnærende væsen og det er derved, det er lykkedes ham, at holde sig skjult så længe for politiet, idet han let har kunnet skaffe sig hjælpere og beskyttere.

Dehn må karakteres som en bestemt benægter.

Der er ingen som helst tvivl om, at Rasmussen har været bekendt med, at det drejede sig om tyverier, når han i bil kørte rundt med Lorentzen.

Der har været en del flere inddraget i sagen mod dem er der ikke rejst anklage.

Med hensyn til de forhold, hvor der er uenighed mellem Rasmussen og Lorentzen, og hvor det ikke har været muligt at opnå overensstemmelse, er der flere ting, der tyder på, at Lorentzen har ret i sin forklaring.

Der er således i Kalundborg et vidne, der mener at have set to tyve i posthuset, ligesom der her er glemt to par handsker. Endvidere har både Rasmussen og Lorentzen efter et bestemt tyveri glemt at få tøjet med, hvilket jo tyder på, at de begge har været inde på i det pågældende kontor, hvor netop en flaske med rødt blæk er gået i stykker den nat, indbruddet fandt sted.

Med hensyn til indbrudsforsøget på Randers Mælkeforsyning er Dehn genkendt i gården af flere vidner, men trods dette nægter han bestemt at have været der den aften, indbrudsforsøget fandt sted.

Politimesteren påstod sluttelig dom i henhold til anklageskriftet.

Lorentzen har udviklet sig til at blive en farlig forbryder; skønt han som sagt har visse besnærende egenskaber, har han desværre misbrugt sine evner, idet han har tilbragt 12 år i fængsler og straffeanstalter. Hvor tyverierne ikke er blevet til noget, skyldtes det altid ydre hindringer.

For Rasmussens vedkommende ligger sagen således, at han tidligere har undgået straf for tyveri 3 gange og en gang har fået straf for betleri.

Dehns straffeliste er adskilligt længere, og Dehns fortid og karakteren og hans forbrydelser nu er formentlig således, at det berettiger til også han tages i forvaring for et længere tidsrum.

Dommeren udsatte derefter domsforhandlingen til kl. 2½, da forsvarerne ville få ordet.

Randers Dagblad den 10. marts 1932
Dom i Lorentzen-sagen afsagdes i formiddags. Lorentzen fik 6 års tugthus, Rasmussen 18 måneders forbedringshus og Dehn 100 dages fængsel.

I formiddags kl. 10 afsagdes ved Randers Byret i den store Lorentzen-sag, som nu i 2 måneder har beskæftiget sindene i Randers.

Der var som sædvanlig kommet en hel del mennesker til stede, da de tre anklagede, Carl August Lorentzen, Hans Peter Rasmussen og Niels Carl Eberhard Dehn, førtes i skranken.

Dommen kom for Lorentzens vedkommende til at lyde på 6 års tugthus, Rasmussen idømtes 18 måneders forbedringshusarbejde og Dehn fik 100 dages fængsel på sædvanlig fangekost.

Dehn er dømt for alfonseri, for at have skjult Lorentzen og Rasmussen skal betale en del erstatninger.

Lorentzen, der påhørte dommen uden at blinke, erklærede kort, at han modtog den, medens både Rasmussen og Dehn ønskede betænkningstid.

Dehn spurgte dommeren, om han måtte få lov til at sige farvel til Lorentzen, da de måske aldrig så hinanden mere, og da han fik tilladelsen, slog han den dømte stortyvkraftigt på skulderen og trykkede hans hånd med det ene ord: "Kammerat!".

Lorentzens kæreste, der stod forrest blandt de mange tilhørere og som under hele retsmødet havde grædt heftigt, bøjede sig nu frem over skranken, tog Lorentzen om halsen og kyssede ham.

Parret skal i morgen giftes i Arresten, og straks efter vil Lorentzen antagelig blive overført til Horsens Tugthus.

For tugthusstraffe er et straffeår som bekendt et fuldt år, medens det for forbedringshusstraffe kun er 8 måneder.

Lorentzen, der nu er 36 år gammel, vil altså først komme på fri fod i sit 43. år.

Satte kulør på trist liv

Udbruderkongen og stortyven Carl August Lorentzen var en mand med mange talenter - bl.a. evnen til at tegne

Tegninger: Carl August Lorentzen
Tekst: Henrik Grunwald

Hvor der er en vilje, er der en vej! Et valgspil Carl August Lorentzen ikke fandt på, men gjorde til sit og bragte over bullet i sin celle i Horsens Statsfængsel, da han på fantastisk vis grævede sig ud i december 1949.

Flugtkongen havde vilje og talent til mange ting. Han var i besiddelse af en størrelse evne, når det gjaldt at tegne, modellere og skære i træ. På år for sin død i 1958 tegnede og farvelagde han i de anstømt fængsels-timer over 100 tegninger med hovedpunkterne i sit ellers triste liv. Serien tegnes i dag for et af de største klenodier på Fængselsmuseet i Horsens.

Især de første værker er interessante, fordi de fortæller om episoder fra Lorentzens barndom - om baggrunden for, hvorfor han blev kriminel i stedet for en stor og anerkendt kunstner.

Carl August Lorentzen fortalte selv om sin uheldige barndom i det andet nummer af «Det nye Magasin» 22. marts 1958.

Af hans beretning fremgår, at han tidligt måtte tage vare på sig selv, fordi hans forældre blev skilt, og han måtte følge med faderen, som drak i stedet for at tage sig af sønnen.

Carl August måtte derfor selv skaffe sig mad. Det mest nærliggende var at stjæle den.

Purken lærte efterhånden forskellige kneb. Et af dem var at bryde rosin-kæser op på Toldboden og spise sig rødt i tørrede druer. Ellers stjal han æbler i Kongens Have, hvor majestæten dengang endnu havde sine private frugttræer.

Når det stod værre til, gik han sammen med sin jævnaldrende kusine på rov i gårde-ne til toldbokevarerets patricierhuse, hvor de spiste brødet, som var lagt ud til fuglene.

Under et af disse togtur kom to ældre frøkener styrende ud og greb dem.

«Vi blev selvfølgelig dødsens angst og al-deltens overbevist om, at nu var det ude med os. Men i stedet tog de gamle damer os med ind i løjligeden og gav os alt det at spise, vi kunne proppes i!»

Kvindernes forklarede, at de længe havde betragtet børnene fra deres vindue, og at det rigelige foder på fuglebrødet var lukkemad.

Hverken Carl August eller kusinen muelde et ord. De nikkede blot, da damerne bad dem komme igen næste gang, de var sulne. Men de to kom aldrig tilbage, sænket hvor sulne de var. Dertil havde afløringen været for prolig.

Somre i sit liv beklagede Lorentzen, at han ikke havde benyttet sig af tilbødet. Moget var måske så glet anderledes.

I 1954 tegnede fangen Lorentzen denne barndoms-oplevelse, hvor han første gang blev taget på forsk gøring.

Han malte også en anden episode, hvor han frøede til sin kusine. De to fattige børn havde ikke adgang til skole og alene ville de skulle flutte sig, kunne de få sukker-ang med små overraskelser indeni. Ved en af disse lejligheder fik Carl August en lille plastik-ring, som han ville frøere kusinen, hvis hun ville gifte sig med ham. Det lovede hun og fik ringen på sin finger. Bagterter kunne de to trolovede rollinger - besegle kontraktens. Kusinen holdt i øvrigt sin løfte og giftede sig med Carl August - endda to gange.

De to episoder, som Lorentzen tegnede et halvt århundrede senere i sin celle, demon-strerer, at han allerede i en tidlig alder var både tyveknegt og kvindebedrøret. To læster, som fortalte ham resten af livet.

Hadde hans baggrund været anderledes, kunne han uden tvivl have ermeret sig på lovlig vis - måske som kunstner.

Sådan skulle det ikke gå. I stedet blev han som 16-årig idømt 60 dages forbedringshus for tyveri.

Fra 1915 til sin død som 63-årig i 1958 had han faktisk udbredt bog træmøbler. Siden sin 19. år var han kun på fri fod i omkring fem år i alt. Til gengæld skabte han noget af den fineste kunst, der er produceret i et dansk fængsel.

Carl August Lorentzen

Født i 1896 på Frederiksborg i en søskende-flok på fire. Forældrene blev skilt og Carl August endte på børnehjem. Somre kom han hjem til moderen, som sendte ham i Vester Voldgades Skole. Her forbløvede han alle ved at blive nummer to i klassen. Som 14-årig kom han i lære som tjener og endte efter mange fine plader på de mest berygtede bevertninger i Nyhavn, hvor han supplerede indtægten ved at smugle lommegrødet til Carls og vendte først hjem som 19-årig, hvor han blev indbrudstyv i stor stil. Resten af sine dage sad han stort set i fængsel. Han følte sig højt hævet over «almindelige kriminelle», fordi han aldrig havde været i fængsel eller været volde-lig. Han var alle dage en levemand og glad for kvinder. Altid besat af tanken om at skabe sig et navn. Here gang brod han nye plattede «utvare pengeskabe op og lagde sit vinkort mod teksten «Han kunne» uden at stjele nogle af de hundvis af kroner. Flugten fra Horsens Statsfængsel i 1949 gennemførte han heller ikke, fordi han var truet af fængsels-opholdet - men for at vise, at det kunne lade sig gøre.

Carl August Lorentzen bliver født på Frederiksberg i København 11. Oktober 1896.

Hans forældre er Jørgen Carl Lorentzen og Carolina. Faderen dør i 1922.

Forældrene bliver skilt da Carl er 3 år.

Carl kommer på børnehjemmet Godthåb som 7. årig, og her er han i 5 år.

I 1908 flytter han hjem til moderen.

Han rejste til Amerika 1913 og kommer retur til Danmark 1914.

Han åbner en glarmesterforretning i Brovst på Jernbanegade, men det brænder ned til grunden. Han får 6000,- kr i forsikringspenge og flytter bagefter til Odense.

Han blev glarmester med egen forretning i Randers 1929-1932.

Carl August Lorentzen bliver 10. marts 1932 dømt 6 års tugthus i Retten i Randers for tyveri mm.

Han bliver gift første gang med Bertha 11. Marts 1932 og skilt 1939.

I 1936 arver han 33.000 kr. fra moderen.

23-12-1936 bliver han løsladt fra statsfængslet i Vridsløse.

Han bliver gift anden gang med kusinen Rigmor Lona Camilla 7. marts 1945 i Vor Frelser kirke efter en løsladelse fra Statsfængslet i Horsens.

I 1948 får han en dom på sikkerhedsforvaring.

23-12-1949 flygter han fra Statsfængslet i Horsens gennem en tunnel på 18 meter, her har han flyttet 800 mursten. Det tog mindst 11 måneder.

Han bliver fanget 7 dage efter på en gård i Ølsted 8 km syd for Horsens af 3 bønder.

18-12-1954 bliver han prøveløsladt fra Horsens og rejser til København hvor han bor hos sin væрге advokat Svend Engelhardt. Men det holder kun 1½ måned og Carl flytter pga tyveri hos værgen.

I 1955 skifter han navn til Kendtmand.

Han bliver gift tredje gang igen med kusinen 24. september 1955 i Horsens.

På et tidspunkt skriver han om sit liv i Det nye Magazin.

01-06-1958 dør Carl August Lorentzen i Statsfængslet i Horsens.

Randers Dagblad den 3. november 1919.

Fire forbrydere flygtet fra Randers Arrest.

I aftes ved 6. tiden er de brudt ud fra Arresthusets kælder og er sluppet ud af byen.

I Randers Arresthus har i nogen tid hensiddet nogle farlige forbrydere, 3 tyskere og en polak, hvoraf de første hensad her rent foreløbigt, idet de rettelig hører hjemme i Hammel Arrest, medens den sidste er dømt under Rougsø Herred.

Deres navne er Carl Lorents Wilhelm De-enfeldt, født i Flensborg, Albert Müller, født i Harzen, Albert Schumann, født i Altona, og Stanislaw Thomachewski, født i russisk Polen.

Den ene af dem, Müller, var en særdeles flink mand, og på grund af hans eksemplariske opførsel tog Arrestforvarer Reindrup ham til hjælp ved opfyringen, og dette arbejde har Müller assisteret ham med siden først i oktober, og man har ikke observeret det ringeste, der kunne tyde på, at han ville flygte. I går eftermiddags var Arrestforvareren gået en tur, og ved.

En forsømmelse fra en af Arrestkarlenes side

Var det lykkedes Müller at få fat i en nøgle, der åbnede ham adgang fra kælderen og ud i Arresthusets gård. Han greb straks chancen, men han brød sig ikke om at flygte alene, rimeligvis fordi at han ikke var kendt i byen og omegnen.

Derfor listede han op og fik de to andre tyskere befriet. De var godt kendt her i byen, og da polakken var bedst kendt i omegnen, lukkede de også ham ud.

Nu var de 4 mand,

Der fra kælderen banede sig vej ud til gårdspladsen. Det må være sket før kl. 6, idet deres forsvinden blev konstateret allerede kl. 6. De er listet over gården og hen til muren, der på den anden side støder op til brandstationens

have. På hvilken måde det er lykkedes dem at slippe over, er endnu ikke opklaret, men en kendsgerning er det, at nogle brandmænd, der stod udenfor brandstationen, ved 6. tiden hørte det rasle i trætoppene i nogle træer, der står ved muren, og derefter.

Nogle mistænkelige bump.

Et øjeblik efter kom en række på 4 mand i gråt fangetøj løbende lige efter hinanden gennem brandstationens gård og forbi de to brandmænd, der i mørket ikke kunne konstatere andet, end at de var usædvanlig påklædt, og at var mærkeligt, og at det var mærkeligt at der var så mange mennesker inde fra gården.

Under en samtale med en af de pågældende brandmænd udtaler denne, at de ikke kom på den tanke, at det var fanger, før i det øjeblik, de passerede dem. Da var det for sent, idet forbryderne løb henad Nordregrave og forsvandt i mørket. Der blev straks ringet fra Brandstationen over til Tinghuset, men her var man allerede klar over flugten og havde alarmeret politiet, der straks sendte forbrydernes signalement ud over hele landet. Politiet er naturligvis i besiddelse af forbrydernes billeder og disse bliver nu mangfoldiggjort og udsendt til de forskellige Jurisdiktioner. Politiet har udlovet en dusør for den, der giver oplysninger om forbryderne, som kan føre til pågribelsen.

De 4 forbrydere

Er alle straffede for tyverier. Tyskerne for tyverier, begået rundt om i landet. De anholdtes under ret dramatiske omstændigheder i sommer ude ved Petroleumsbroen, hvor de satte sig til modværge mod politiet. Polakken var hovedmanden for en bande tyve, der hjem-søgte jernbanestationerne, bla. I Pindstrup.

Jagt på en forkert mand.

I formiddags blev politiet alarmeret til et sted her på egnen, hvor man mente at have set en af dem, og politiet sendte straks en styrke på

6 mand derud, som også fik fat i en mand, der havde gjort sig bemærket ved at springe ud af et udhus. Det viste sig at være en svensker og ikke en tysker. Han havde blot skaffet sig et billigt natlogi.

Hvor opholder forbryderne sig nu.

Dette spørgsmål trænger sig naturligvis på, idet deres vej antagelig vil blive mærket af indbrud. I det fangetøj, de nu bærer, kan de ikke komme ret langt, uden at blive opdaget, og desuden skal de jo have noget at spise, og alt, hvad de har brug for, er de nødt til at stjæle.

Vi spørger sent i eftermiddag Statspolitiet, om man har nogen anelse om om, hvor forbryderne nu kan opholde sig, men Statspolitiet svarer, at det aner man ikke det mindste om, men det antages, at de enten er skjult hos en tysk familie her i byen eller er nået ud på landet, hvor de så i dag har ligget i hi uden at røre sig.

Indtil i eftermiddag kl. 4 er der ikke indløbet nogen anmeldelse om noget tyveri her i omegnen.

Randers Dagblad den 4. november 1919.

Forbrydere er endnu på fri fod.

Men hele Statspolitiet er på jagt efter dem. De fire jernbanetyve, som det i forgårs lykkedes at bryde ud af Tinghuset, befinder sig endnu på fri fod, men det er ikke umuligt, at deres pågribelse er nær forstående. Som det var at vente, har de, efter politiets udsagn, allerede begået flere tyverier, hvorved de formentlig er blevet forsynede med andre klæder. Men samtidig har de naturligvis henledt politiets opmærksomhed på, i hvilken retning, de er flygtede. Det kan endnu på nuværende tidspunkt, da sidste linier skrives – ved godt halvfjertiden i eftermiddag – ikke nærmere betegnes, på hvilken egn de antages at opholde sig. Hele Statspolitistyrken er nemlig ude efter dem, og der foreligger i øjeblikket ikke nogen som helst rapport fra Statsbetjentene om de resultater, de er nåede til,

men efter de foreløbige meddelelser, der er indløbet til Politikontoret i Randers, foretages eftersøgningen sydlig retning. Antagelsen om, at de er flygtet mod syd, støttes tillige af den kendsgerning, at de alle fire flere gange er gået over grænsen og besidder et indgående kendskab til de egne, de skal passere.

Politiet mener, at de nu har fået civilt tøj, hvorved eftersøgningen ganske naturligt vanskeliggøres en del, men på Politikontoret nærer man dog det bedste håb om, at det ikke skal vare længe, inden håndjernene klappet sammen om de fire farlige forbrydere.

Så vidt vi har kunnet fået oplyst, er der begået en række indbrud umiddelbar i egnen syd for Randers, og dette kan tyde på, at det ikke er lykkedes flygtningene at nå meget langt bort. Hovedsagen er, at politiet har fået et spor at gå efter, og at Statspolitiets energi er derfor i eftermiddag koncentreret om at følge dette spor, der forhåbentlig fører til firkløverets snarlige pågribelse.

Da vi kl. 4 i eftermiddag sluttede redaktionen, var der endnu ikke til Politikontoret indløbet nogen meddelelse fra Statspolitiet om, hvorledes forbryderjagten forløber.

Randers Dagblad den 5. november 1919.
Jagten på forbryder-firekløveret fortsættes.
Viborg Politi jager nu 3 mistænkelige mænd på Ulstrup-egnen.

De 4 forbryderes karakteristik.

Sammen med de flygtede jernbanetyves billeder bringer vi her en karakteristik af de fire personer.

Albert Müller,

Der er født i Harzen 1891, er høj og kraftig bygget, har brune øjne, tynde og høje øjenbryn, der vokser skrå udad, buet kæbe og en fremspringende hage. På højre underarm har han tatoveret en dolk, hvorom der slynger sig en slange. I det daglige liv på Arresthuset var

han flink og arbejdsvillig, hvorfor han blev taget til at passe fyret. Han lignede slet ikke nogen forbryder, men man skal altså ikke skue hunden på hårene.

Albert Schumann

Er den yngste af selskabet. Han er født 1898 i Altona, er kraftig bygget, har blå øjne, mørkeblondt hår og indadbuget kæbe. Schumann ansås som lige så flink som Müller. Han havde fået den beskæftigelse at sørge for opvasken, et arbejde, som han altid udførte omhyggeligt.

Carl Lorents Wilhelm Deenfeldt

Er født i Flensborg 1887 og er således bandens rektor. Han er høj, kraftig bygget, har blå øjne og indadbuget kæbe. Hans pande er stærkt rynket. Er tatoveret på bryst og begge arme. Han så skummel ud, men var dog tjenestevillig og flink. Han havde håndlag på alt og assisterede en del med at reparere Arresthusets tøj.

Stanislaw Thomachewski

Er polak, født i russisk Polen 1894, er høj og godt bygget, har et stærkt markeret ansigt, mellemlønt hår og blå øjne. Han kom aldrig udenfor cellen, undtagen når han gik på gårdtur.

Endnu i eftermiddag befinder de fire farlige forbrydere sig på fri fod. De har forstået at undgå det fangenet, som Statspolitiet har spændt ud for dem. En eneste lille ufor-sigtighed, og de ville sprælle ynkeligt i maskerne. Men det er snu ræve, og de har hidtil undgået at falde i fælderne. Som de gennemdrevne forbrydere, de er, har de udvist den yderst tænkelige forsigtighed i deres færd, og i øjeblikket har man intet som helst spor af dem. Randers Statspolitistyrke afsøgte i går eftermiddags og hele natten terrænet mellem Randers- Spørring-Hornslet- Ryomgård hele terrænet indefter mod Randers, men uden mindste resultat.

Det spor, man var gået ud fra, en stjålen cykel et sted på egnen, viste sig ikke at være lavet af flygtningene, og derefter stod man igen på fuldstændig bar bund.

Et indbrud på Viborgegnen

Satte nyt håb i politimændene. Der blev i nat begået et indbrud i Lysgaard Brugsforening. Der er stjålet en del fodtøj og fødevarer. Det antages straks at være jernbanetyvene, men det håb brast, idet tyveriet menes at være forøvet af en enkelt mand, der i et par dage har fumlet rundt på egnen, og som ingen forbindelse har med flygtningene.

Et spor på Sdr. Vinge-egnen?

Politiet har dog et lille spor, som der arbejdes med. Det meddeles fra Ulstrup-kanten, at man ved Sdr. Vinge har set 3 mistænkeligt udseende mænd, der optrådte i fællesskab, og nu mener man, at det er 3 medlemmer af forbryderbanden, der er nået til den egn. Viborg Statspoliti er alarmeret og har påbegyndt en meget effektiv jagt på de 3 mænd.

Opspind om en tysk familie.

Til en begyndelse antog politiet, at flygtningene kunne være skjult hos en tysk familie her i Randers, men efter hvad vi erfarer, har en undersøgelse givet til resultat, at denne antagelse ingen grund har i virkeligheden. Forbryderne er ikke blevet protegeret af nogen her i byen.

Ingen fødevarer fra Arresten.

Under en samtale i eftermiddag med Arrestforvarer Reindrups erklærer denne, at en fremkommen meddelelse om, at forbryderne har forsynet sig med fødevarer fra Arresten, er rent opspind. De har ikke haft lejlighed til at fjerne så meget som en brødskorpe fra Arresthusets køkken eller kælder, hvor fødevarerne opbevares.

De har altså med andre ord fra første færd været henvist til at stjæle alt, hvad de skulle bruge.

Jagten går ved Sdr. Vinge

Efter flygtningene, men endnu ved godt 4-tiden i eftermiddag er der ikke indløben nogen meddelelse fra Viborg Statspoliti til det herværende Politikammer, om hvorvidt man har haft held med ekspeditionen efter de 3 mænd eller ej.

Hele egnen venter i spænding på efterretninger om, hvorledes forbryderjagten går.

Randers Dagblad den 7. november 1919.

2 af forbryderne fanget.

De blev taget i går eftermiddag ved Tarm.

Endelig i går eftermiddag er det lykkedes politiet at slå ned på den flygtede forbryderbande og gribe to af dens medlemmer, nemlig Schumann og Deenfeldt, der begge blev attraperet sammen et sted ved Tarm på Skjernegnen. De nægtede straks at være de undvegne forbrydere, men denne påstand frafaldt de dog snart, hvorefter de førtes til Arresten i Skjern.

Randers Politikammer, der ved 6-tiden i aften modtog meddelelse om pågribelsen, har sendt to politimænd til Skjern for at hente desertørerne, der nu vil blive transporteret tilbage til Arrestforvarer Reindrups spartansk udformede gemakker i arrestfløjen, og det bør forventes, at der bliver truffet tilfredsstillende foranstaltninger til forebyggelse af lignende små udflugter.

Det må antages, at de to andre, Müller og Tomaschewski, befinder sig på Skjern-egnen, og at de inden ret længe også kan rydde ind i et par til dem reserverede celler i samme fløj i Arrestbygningen.

Statspolitiet har fået oplyst, at de alle fire i nogle nætter har boet i et ellers ubeboet hus ved Hjorthede.

De to fangede forbrydere ankommer, efter hvad vi erfarer, i aften hertil fra Skjern.

Randers Dagblad den 20. november 1919.

Jernbane-tyvene for Retten.

Det er Thomaschewski og Müller, der har planlagt flugten.

Sagen angående de fire forleden flygtede jernbanetyve var i dag til behandling i Randers Byting. Som det vil være læserne bekendt brød de 3 tyskere Deenfeldt, Schumann og Müller samt polakken Thomaschewski forleden ud af Randers Arrest. Det er kun lykkedes at fange de to af dem, Deenfeldt og Schumann, medens de to andre endnu befinder sig på fri fod.

Arrestforvarer Reindrups rapporter oplæstes, hvoraf det fremgik, at han havde givet ordre til, at de 3 tyskere ikke måtte arbejde sammen, men at Arrestbetjentene havde næret for stor tillid til dem og alligevel ladet dem være sammen, hvorved de havde fået lejlighed til at planlægge et flugtforsøg.

Ligeledes oplæstes en rapport fra Arrestbetjent Riisgaard Christensen, der havde konstateret fangernes flugt. Endvidere blev Arrestbetjent Sørensens rapport oplæst.

Derefter Blev de to farlige forbrydere ført frem foran Rettens skranke, eskorteret af Arrestforvareren, to Arrestbetjente og en Retstjener, der alle tog opstilling bag forbryderne for at hindre et eventuelt flugtforsøg. Af disse to kunne man nemlig vente sig alt. Deenfeldt vil således benytte den første og bedste lejlighed til at flygte. De var begge iført den grå, lappede fangedragt.

Deenfeldt er en lille, sværlemmet skikkelse, medens Schumann er slank. Den sidste har et regelmæssigt smukt ansigt, sorte øjne og sort bølget hår. De taler forholdsvis godt dansk, og de afgiver beredvilligt deres tilståelse.

Planen til flugten blev lagt 3-4 dage i forvejen, men da havde de ikke aftalt nogen bestemt dag. Aftalerne mellem Thomaschewski og Müller var truffet under deres gårdture, og derefter havde Müller indviet Deenfeldt i planen, når de var sammen nede i fyrrummet.

Søndag eftermiddag bestilte de kaffe kl. 4, og siden var Deenfeldt og Müller nede i fyrrummet. Schumann havde været en runde gennem Arresten og konstateret, at Arrestbetjentene sad og spillede skak, og Arrestforvareren var gået i byen.

Så går han ned til de andre i fyrrummet efter at have bemægtiget sig en nøgle, der hang på nøglebrættet, og som kunne lukke Thomaschewskis dør op. Luften var ren, hviskede Schumann til sine fæller. Så må vi af sted, sagde de begge. Müller ville nu op og lukke Thomaschewski ud, men det nægtede Deenfeldt ham, fordi han ikke var forsigtig nok. Derefter gik Deenfeldt selv op. Først lukkede han dog døren til fyrrummet op med den samme nøgle. Thomaschewski kom ned sammen med Deenfeldt, og nu gik de alle gennem den åbnede dør og ud i en lille gang, hvor de åbnede en tremmedør med en af Deenfeldt forfærdiget dirk. De øvrige døre, de skulle igennem kunne brydes op. Så snart de var ude i gården, entrede de op på hønsehuset, og et øjeblik efter stod de ude på gaden. De var delvis iført deres eget tøj og dels Arresthusets.

Her sluttede forhøret, og de to forbrydere blev igen ført ned i deres celler.

Randers Dagblad den 24. november 1919.

Den 3. tysker fanget.

Han er pågrebet i Flensborg.

Det viser sig nu, at den tredje tysker, Albert Müller, der forleden deserterede fra Randers Arrest sammen med Deenfeldt, Schumann og Thomaschewski, virkelig er nået over grænsen og helt ned til Flensborg. Det er endnu ikke konstateret om han er gået gennem Sønderjylland sammen med Thomaschewski, eller om de af forsigtighedshensyn er gået hver sine veje, men det sansynligste er vel, at de har slået følge. Albert Müller fik imidlertid ikke lov til at nyde friheden ret længe. Fredag eller lørdag blev han nemlig arresteret i Flensborg, og det derværende politi afsendte et telegram til herværende kollegaer, hvori det meddeltes, at man havde fanget gavtyven og indsat ham i Flensborg Arrest.

Om kort tid vil Müller således igen være under Arrestforvarer Reindrups varetægt. Nu er det blot Thomaschewski, der skal reserveres en celle til. Så er koret fuldtalligt.

Angående anholdelsen af den 4. og sidste flugtfange Stanislaw Thomashewski er den ikke beskrevet hverken i Randers Amts Avis eller Randers Dagblad.

Men fakta er at han fik dom ved Vestre Landsret 24. december 1919, sammen med sine 5 landsmænd. Så det må formodes han er kommet bag tremmer igen.